

mgp

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

CJ Johnson Pasji dnevnik

CUCKKI

Mestno gledališče Ptuj
Sezona 2015/2016

CJ Johnson Pasji dnevnik

CUCKI

Prevajalec
Režiser
Scenografka
Kostumografka
Koreograf
Skladatelj
Lektor

Tomaž Onič
Matjaž Latin
Mateja Kapun
Mira Strnad
Sebastijan Starič
Sebastijan Duh
Simon Šerbinek

Igrajo

Gojmir Lešnjak Gojc
Klemen Slakonja
Nenad Nešo Tokalić

Premiera 14. aprila 2016 v Mestnem gledališču Ptuj
Predstava nima odmora.

Vodja predstave in lučni mojster
Garderoberka
Tonski mojster
Odrski mojster

Simon Puhar
Irena Meško
Danijel Vogrinec
Andrej Cizerl Kodrič

Za sodelovanje se zahvaljujemo Mini teatru Ljubljana in Šentjakobskemu gledališču Ljubljana.

CJ Johnson

Pasji dnevnik kot človeško ogledalo

Tomaž Onič

Pasji dnevnik (The Dog Logs) je ena zgodnjih uspešnic sodobnega avstralskega dramatika Christopherja J Johnsona, ki je v Avstraliji premiero doživela leta 2001. Uspešni spomladanski uprizoritvi v gledališču La Mama v Melbournu je sledil poletni cikel predstav v Sydneyju, nato pa jesenska turneja po Avstraliji. Odtlej so v avstralskem gledališkem prostoru uspešno zaživela tudi nekatera druga njegova dramska besedila: leta 2004 je bil za igro Nahrbtnikar (*Backpacker*) nominiran za nagrado Phillipa Parsonsa mladi dramatik leta, njegovi teksti Mladi tajkuni, Dežela La La ter Barnesy, pristanišče in ti (*The Young Tycoons, La La Land, Barnesy, the Harbour and You*) pa so bili več sezon uspešno uprizarjani v Sydneyju. Dramatik trenutno živi v Sydneyju in Los Angelesu, kar se odlikava tudi v njegovih delih, npr. v *Pasjem dnevniku* v nekaterih vsebinskih izbirah njegovih likov. Tako sta med njimi dva tipična avstralska psa, kelpie, avstralska pasma ovčarskega psa, in dingo, ki ga sicer najdemo tudi na nekaterih južnoazijskih otokih, a največje populacije živijo v avstralski divjini. Mešanec Bleki sicer ni eksplicitno umeščen v avstralski prostor, a na to namigujejo nekatere značilnosti podnebja in pokrajine (vročina, prah, garje, hiše na količih). Brazgotinec živi v Los Angelesu in pozna tamkajšnje »zlobne ulice«, Ando je ameriški policijski pes, na ameriški (in avstralski) kontekst pa je vezan tudi državni uslužbenec beagle Sherlock.

Privlačnost *Pasjega dnevnika* je po eni strani v obravnavi vsakdanje tematike, ki nam je blizu – ljudje smo lastniki psov, poznamo lastnike psov, imamo radi pse ali pa smo ljubitelji živali na splošno, skratka, skoraj vsak od nas se znajde vsaj v eni od omenjenih kategorij –, po drugi strani pa je tematika, s tem ko so pripovedovalci psi, postavljena v dovolj nenavadno obliko, da pritegne tako po človeški kot tudi po gledališko-umetniški plati. Pripovedujejo o sebi, obujajo spomine, izpovedujejo svoje ljubezenske težave, opisujejo uspešno reševanje problemov na svojem delovnem mestu, komentirajo socialno problematiko, izražajo čustvene stiske, premlevajo najnovejše čenče, glasno razmišljajo o tem, da se izplača biti preračunljiv, ter negujejo svojo egocentričnost tako, da večkrat ponovijo, kako občudujejo svoj (privlačen) videz (ki je včasih tudi vse, kar imajo).

Pasji dnevnik je raznolik nabor monologov različnih psov, ki se ne razlikujejo le po pasmah, temveč tudi po značajskih potezah, statusu, samopodobi, lastnikih in še čem. Predstava se lahko izvaja kot celota, kakršno je spravilo na odrske deske tudi Mestno gledališče Ptuj, avtor pa v knjižni izdaji igre eksplicitno pove, da se lahko posamezni monologi izvajajo tudi kot samostojne dramske celote oz. kot njihova poljubna kombinacija. Po podatkih s spletne strani *Playscripts* je monolog rotvajlerja Borisa, za katerega naj bi Johnson dobil navdih, ko so mu kot otroku sosedovi psi raztrgali zahodnovišavskega belega terierja, med najpogosteje uprizarjanimi na avstralskih gledaliških odrih. Presunljiva in v mnogih pogledih aristotelsko tragična pripoved rotvajlerja Borisa pred gledalca postavi velikega, plemenitega in dobro situiranega tragičnega junaka, ki je na vrhuncu moči, a ima tragično napako, kakršne lahko najdemo že pri Sofoklejevih in Shakespearovih junakih: Oj dipu, Antigoni, Hamletu, Othellu, Juliju Cezarju ali Macbethu. Značajska hiba (gr. *hamartia*) junaka (ali redko junakinjo) v trenutku njegove šibkosti oz. nerazsodnosti obsodi na tragičen konec. Dramsko učinkovitost monologa okrepi tudi dejstvo, da ne gre za epsko, časovno odmaknjeno pripoved, marveč za dogodke nekaj preteklih dni, katerih epilog, torej razsnova dramske zgradbe, se odvija pred gledalčevimi očmi.

Pasji dnevnik kot človeško ogledalo

Tomaž Onič

Kot v klasični tragediji gledalec tudi po razkritju Borisovega usodnega dejanja še vedno upa na ugoden razplet, saj se z likom praviloma poistoveti, a niti dogajalna nujnost niti žanr kot tak ne dopustita izognitve tragičnemu koncu. Še več, tragičnost Borisove značajske napake, t.j. hitrega in nepremišljenega ravnanja, v nekaterih pogledih celo presega tragičnost, ki jo najdemo pri človeških protagonistih, saj je k njej tako z načrtno vzrejo pasme kot tudi s postavitvijo neustrezne ograje pripomogel prav človek. V slednjem fabulativnem drobcu lahko zaznamo tudi simbolni pomen problema postavljanja ograj, ki prav zdaj razdvaja naš širši življenjski prostor in ki ga lahko vzamemo tudi kot svarilo.

Avtorjeva razvrstitev monologov v celoto in njihova raznolikost vsebujeta še nekaj shakespearekega; tudi elizabetinski mojster je svoje tragične igre včasih začel s komičnimi prizori, predvsem pa komičnega ni nikoli povsem ločeval od tragičnega ali historičnega. Uvodni lahkotni in humorni nastop med pasjimi junaki ima Jack Russell terier po imenu Jack, sledi mu rotvajler Boris, Johnson pa še naprej niza monološke utrinke tako, da se resnejši izmenjujejo z lahkotnejšimi, daljši s krajšimi, nekateri psi nastopijo tudi večkrat in tako prispevajo h koherenci besedila kot celote. Raznolikost značajev pasjih likov nam pokaže, da so sposobni tehtnih razmislekov, popolne predanosti, velikih žrtev, globoke ljubezni, pa tudi napuha, plehkosti, prevzetnosti in ne nazadnje neumnosti. Ko tako poslušamo pasje pripovedi, izpovedi in komentarje, se nam samo po sebi zastavi vprašanje, kateri od vidikov te gledališke igre so po svojem bistvu res značilno pasji. Prej ko slej nas preplavi spoznanje, da je avtor spretno uporabil živalski kontekst, da bi nam поблиže in na preprost način predstavil nas same oz. pred nas postavil ogledalo. Kar pa je pravzaprav ena ključnih nalog današnjega gledališča.

Dramsko besedilo v novem okolju - tujek ali asimiliran tujek?

Tomaž Onič

Književnost kot družbeni pojav vedno nastaja v določenem času in prostoru in je z njima tudi naravno povezana. Književni prevod je tipična situacija, pri kateri besedilo zapusti svoj izvorni habitat, v katerem vse povezave s kontekstom izvirnega kulturnega prostora funkcionirajo, saj so bile v njem zavestno ali pa celo povsem naravno vzpostavljene. Prevajanje takega besedila v drug jezik praviloma torej vedno pomeni prenos v drug kulturni prostor, s čimer se postavi pod vprašaj delovanje omenjenih kulturnih, družbenih, političnih, geografskih in drugih referenc. To lahko za ciljnega uporabnika predstavlja težavo, hkrati pa interpretativno bogastvo, saj se pomenski potencial besedila, ki ga prinese medkulturni položaj, zelo razširi. Izzivi, s katerimi se ob takem medkulturnem prenosu besedila spopada prevajalec, pravzaprav nimajo enoznačnega recepta za pristop. V današnjem globaliziranem svetu je mogoče vse pogosteje računati na razgledanost ciljnega bralca ali gledalca in na njegovo poznavanje izvirnega kulturnega prostora, pri čemer je take reference smiselno ohraniti, prevajalec pa se lahko odloči tudi za to, da poskuša v ciljnem prostoru enakovredne reference in prevodno besedilo na novo kontekstualizirati ter ga tako čim bolj približati ciljnemu uporabniku.

Tudi pri *Pasjem dnevniku* naletimo na nekaj situacij, ki predpostavljajo poznavanje izvirne kulture, pri čemer je le-to za razumevanje oz. ustrezno kontekstualizacijo zgodbe lahko obrobne ali ključnega pomena. Pitbul terier Brazgotinec v svojem monologu omenja Rodeo Drive. Gledalcu je seveda v pomoč, če pozna to prestižno promenadno ulico v Los Angelesu, ki se nahaja v neposredni bližini stanovanjskih sosesk Beverly Hills in Bel Air. Poleg hollywoodskega glamurja, dragih avtomobilov in najboljših blagovnih znamk tam potekajo tudi nezakoniti posli, s katerimi se očitno ukvarja Brazgotinčev gospodar, ki je (najbrž zaradi tega) trenutno v zaporu. Bolje kot gledalec pozna omenjeni kontekst, učinkovitejša je lahko dramska ironija oz. humorna dramska situacija, v kateri občinstvo vidi širši kontekst kot dramski lik oz. ima več informacij. Avtor besedila to v precejšnji meri dosega tudi na slogovni ravni, in sicer skozi Brazgotinčevo naivno in omejeno perspektivo, iz katere je razvidno, da nam v svoji pripovedi nezavedno razkriva informacije, ki se mu zdijo zelo prestižne, pa to v resnici niso; recimo, »pravijo, da bo moj gospodar vsaj še kako leto odsoten, z 'možnostjo izhoda ob vzornem vedenju'«.

Medtem ko je Rodeo Drive manjša kulturnospecifična referenca, pa je kontekstualizacija pripovedi beagla Sherlocka v celoti pogojena s poznavanjem imigracijskega postopka pri vstopu v nekatere države, ki sistematično preverjajo in omejujejo vnos določenih vrst živil in rastlin. Avstralija, na primer, to zelo strogo in restriktivno počne že zelo dolgo, v zadnjem času (in predvsem v obdobju izbruha katere od nalezljivih živalskih bolezni) lahko te postopke doživimo tudi pri vstopu v ZDA. Ključno vlogo pri odkrivanju kršiteljev imajo zaradi izostrenega voha prav beagli. Če v take države še nismo potovali ali če ne poznamo nobene prigode, kako so, na primer, znanцу na meji zaplenili sendvič, je naše razumevanje tega monologa in njegove smiselnosti okrnjeno, medtem ko je v okolju, iz katerega izhaja dramatik, to povsem samoumevno, kar pomeni, da avstralski ali ameriški gledalec tega niti ne opazi. Prikupna – in v tem primeru znana – referenca je tudi beaglovo ime, ob katerem se gotovo hudomušno nasmehnemo – in pri tem verjetno ne pomislimo, da vse kulture tega sveta morda vendarle še niso slišale za slavnega detektiva.

Dramsko besedilo v novem okolju - tujek ali asimiliran tujek?

Tomaž Onič

Še bolj kot fitosanitarna imigracijska politika je na specifičen avstralski zgodovinski in družbeni kontekst vezan dingov nastop, ki je zaradi svoje kratkosti pravzaprav samo nekakšen fabulativni fragment oz. zgolj politični komentar, saj ga praktično ni mogoče izvzeti iz konteksta resničnega dogodka, na katerega se nanaša. Gledalec mora ob tem monologu nujno poznati razvpit in medijsko odmeven sodni proces proti staršem deklice, ki jo je leta 1980 med družinskim dopustom ob gori Uluru v avstralskem Severnem teritoriju iz šotora odnesel divji pes. Mati je bila po dve leti trajajočem sojenju, na katerega so pogosto leteli očitki o neprofesionalnosti in pristranskosti, obsojena na doživljenjsko zaporno kazen. Ta je bila preklicana leta 1986 v obnovitvi procesa zaradi naključne najdbe kosa deklíčinega oblačila v bližini dogodka, kjer je bilo tudi več brlogov dingov. Leta 1988 je sodišče ovrglo vse obtožbe proti staršem, šele leta 2012 pa je izdalo nalog za uradno spremembo navedbe vzroka smrti v deklíčini smrtovnici, in sicer da je deklico odnesel in tudi smrt povzročil dingo. V času te 32 let trajajoče sage, ki je razdelila javno mnenje in ji z vidika senzacionalističnega medijskega poročanja, pogosto označenega kot linč, ni para v zgodovini Avstralije, so nastale številne dokumentarne razprave, romani in filmi; npr. zelo odmeven je bil *Krik v temi* (*A Cry in the Dark*; v avstralski in novozelandski distribuciji z naslovom *Evil Angels*) iz leta 1988 s Samom Neillom in Meryl Streep. Vsa ta dela se na ta ali oni način dogodka dotikajo in ga s tem hote ali nehote tudi komentirajo, kar velja tudi za *Pasji dnevnik*. Kot torej vidimo, je navidezno kratek dingov monolog v resnici kamenček v mozaiku širše zgodbe, ki se brez njenega poznavanja gotovo zdi ohlapen in neoprijemljiv.

Prenosljivost kulturnospecifičnih elementov besedila je še za odtenek težja pri komičnem dramskem besedilu, posebej če gre za vrsto humorja, kakršnega srečamo v sodobnih televizijskih humorističnih nanizankah oz. pri stand up komikih. Tu ne gre za klasično komedijo po strukturi, kjer večina humorja izvira iz dramske zgradbe same, marveč smeh zbuja kratke, pogosto fragmentirane reference, ki so močno vpete v kontekst, v katerem nastanejo. Praviloma to tudi niso elementi, ki bi soizgrajevali širši strukturni temelj komedije, ampak vzniknejo, sprožijo smeh in se kmalu zatem tudi izgubijo. Kot sem omenil že prej, lahko prevajalec drame v takih primerih reference tudi zamenja, ima pa še to prednost, da ni zadnji v verigi ustvarjalcev pred končnim uporabnikom, t.j. gledalcem, kot je to pri bralcu prevedene proze ali poezije. Režiser namreč lahko oz. celo mora v takih primerih razmišljati ne le o vprašanju, če bodo kulturnospecifične reference gledalcu znane in razumljive, temveč predvsem tudi o tem, ali ga bodo zanimale in z uprizoritvijo tudi pritegnile.

Foto Silvo Salčnik – Sax

Tomaž Onič je diplomiral iz angleškega jezika s književnostjo in matematike. Na študijski izmenjavi je na Washington Collegeu v ZDA študiral dramsko igro in režijo. Že v diplomskem delu se je posvetil študiju sodobne dramatike in z njim nadaljeval v magistrskem delu. Doktoriral je na Univerzi v Ljubljani iz prevajanja slogovnih elementov v dramskih besedilih. Zaposlen je na Oddelku za anglistiko in amerikanistiko Filozofske fakultete Univerze v Mariboru, kjer poučuje poezijo, sodobno britansko in ameriško dramatiko, vodi seminarje iz literarnega prevajanja ter občasno tudi vaje iz retorike in javnega nastopanja. Je mentor ali somentor pri več diplomskih in magistrskih delih s področja branja, literarne stilistike in književnega prevajanja. Udeležuje se konferenc in simpozijev s področja literarnih ved. Objavil je več člankov in prispevkov o slogovnih vidikih dramatike in dramskega prevoda, prav tako je avtor nekaj dramskih prevodov iz angleščine v slovenščino in obratno.

Foto Peter Srpčič

Matjaž Latin je bil rojen leta 1970 v Mariboru. Diplomiral je iz gledališke režije na Akademiji za dramsko umetnost v Zagrebu. Doslej je zrežiral več kot 70 uprizoritev, področje njegovega delovanja pa ne zajema zgolj gledališča, temveč tudi film in televizijo in ob režiji tudi igro. V Sloveniji je režiral domala na vseh odrih.

Naj omenimo le nekatere njegove režije - v Drami SNG Maribor: M. Ravenhill - Shopping and Fucking, 2001; A. T. Linhart - Ta veseli dan ali Matiček se ženi, 2003; P. Vitez, M. Latin - Ta mračni predmet poželenja, 2010; v SNG Drama Ljubljana: B. Srbljanović - Družinske zgodbe, 2000; H. Kureishi - Primestje, 2002; S. Delaney - Okus po medu, 2006; v SNG Nova Gorica: H. Bojčev - Orkester Titanik, 2007; A. Skubic - Neskončni šteti dnevi, 2009; T. Santi - Ljudožerski ples, 2013; v Mestnem gledališču ljubljanskem: N. Koljada - Murlin Murlo, 1998; v Mestnem gledališču Ptuj: T. Dorst - Ovinek, 1998; S. Berkoff - Jamr, 2002; P. Vogel - Mama ni ena sama, 2009; v Prešernovem gledališču v Kranju: R. Dahl, D. Muck - Matilda, 1999; v SLG Celje: L. Bärffuss - Seksualne nevroze naših staršev, 2004; B. O'Connor - Zastave, 2009; M. McDonagh - Obdlanjenje v Spokanu, 2012; v SSG Trst: P. Quilter - Dueti, 2010, N. Raine - Plemena, 2013; v Cankarjevem domu: F. Levstik, I. Ratej - Martin in Gregor, 2010; D. Potočnjak - Do konca sveta, 2011; v Lutkovnem gledališču Maribor: Š. Kuclar - Deževnikarji, 2011.

Za Evropsko prestolnico kulture Maribor 2012 je zrežiral predstavo Safari tour Maribor in bil soavtor projekta Was ist Maribor.

Kot režiser pogosto ustvarja tudi na Hrvaškem (izpostaviti velja N. V. Gogolj - Revizor v HNK Split, 2005; ter G. Manfredi - Zozos, 2005 ; H. Bojčev - Splošna bolnišnica, 2009 in po scenariju L. Moodysona - Skupaj, 2013, v HNK Ivana pl. Zajca na Reki). Je tudi režiser dokumentarnega filma Besede onkraj vidnega, ki je bil predstavljen kot dokumentarec meseca na RTV Slovenija (januar, 2012).

Foto Elena Diego

Gojmir Lešnjak Gojc, rojen 22. februarja 1959 v Ljubljani, (torej je star dobrih osem pasjih let) je po končani Pedagoški akademiji, kjer je diplomiral iz slovenskega jezika in knjižničarstva nadaljeval študij na ljubljanski AGRFT in se po končanem študiju 1988. leta zaposlil najprej v Mladinskem gledališču, potem pa odšel v začetku devetdesetih let v SSG Trst, kjer je igral do leta 1995. Pot je nadaljeval kot svobodni umetnik do leta 2001, ko je prevzel krmilo v Kosovovelovem domu in ga vodil deset let.

Za njim je krepko preko šestdeset gledaliških vlog, blizu šestdeset filmskih in televizijskih vlog, več kot petnajst gledališki režij itd., kar kaže, da je že kar nekaj časa na svetu.

Njegovi televizijski začetki segajo v osemdeseta leta, kjer je vodil izjemno priljubljeno oddajo Periskop, za katero je pisal tudi glasbo. In glasba je njegova stalnica še danes. Je voditelj oddaje Muzikajeto, ki mladim razpira neskončno krajino glasbenega ustvarjanja. Bržčas razlog, da se je odzval povabilu POP TV in je žirant v priljubljeni zabavni oddaji Znan obraz ima svoj glas.

Je dobitnik številnih nagrad: Borštnikove nagrade, Ježkove nagrade, vitez dobre volje, dvakratni komedijant leta na festivalu komedije v Celju, filmski igralec leta za film Trst je naš in prejemnik igralske nagrade na lanskoletnem mednarodnem festivalu v Zagrebu za vlogo Orgona v predstavi Tartuffe v režiji Vita Tauferja.

In zagotovo je pred njim dražljiv igralsko-pevski izziv v pesjaku med ostalimi od sveta pozabljenimi psi in peseki!

Foto www.rtvsllo.si

Malokdo ve, da je rojen Brežičan. In čeprav se nam na prvi pogled zdi, da se je najbolj uveljavil z imitacijami, je bila njegova prva izbira igra in študij na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Njegova mentorja sta bila Mile Korun in Matjaž Zupančič. Tako je še ujel zadnji val slovitega slovenskega režiserja Mileta Koruna in predstavnika stare generacije profesorjev na Akademiji.

Če se ozremo po njegovih začetkih, lahko rečemo, da ga je za igro navdušila učiteljica v šoli, ko ga je povabila v gledališki krožek. Toda Klemen je že pred tem sodeloval v lutkovnem krožku in hkrati pričel pisati scenarije za šolske predstave ter v stilu modernih najstnikov s snemanjem kratkih filmčkov. Njegova amaterska pot se je zaključila v satiričnem gledališču Slavka Cerjaka.

Seveda je še naprej ostajal zvest igri, čeprav ga je televizija vse bolj privlačila. Prvič je prestopil meje zasebnega življenja v oddaji Hri-bar, kjer je že pred tem dobil priložnost za imitacijo v radijski oddaji Radio Ga Ga. Nihče si ni predstavljal, da bi kdo lahko nadomestil Lada Bizovičarja v oddaji Tistega lepega dne, toda Klemnu je v malce spremenjenem naslovu oddaje Nekega lepega dne to povsem uspelo.

Morda so mnenja deljena, toda marsikdo bi se strinjal, da bi raje Klemna poslali na Evrovizijo, ker bi naredil šov, kakršnega je za zadnjim projektom Putin, Putout.

Ob tem sam rad poudari, da se veseli, kadar ima na voljo veliko svobode pri ustvarjanju in lahko sprost svojo domišljijo brez sodobne cenzure. Tudi pri gledališkem delu rad sodeluje z režiserji, ki nimajo povsem začrtanih količkov in dopuščajo, da se poti razširijo ter na ta način igralci lahko vnašajo svojo kreacijo likov. Nekaj podobnega se mu je zgodilo v Kralju Ubuju v ljubljanski Drami pod režiserjevim vodstvom Jerneja Lorencija v letošnji gledališki sezoni. Že dalj časa je namreč redni člana ansambla SNG Drama Ljubljana.

Klemen Slakonja je dobitnik petih viktorjev in nagrade zlahtnega komedijanta na Dnevih komedije v Celju leta 2014 za vloge Potnikov v predstavi Tak si avtorja Gorana Vojnoviča in v režiji Aleksandra Popovskega ter v produkciji institucij SiTi teater BTC in Kreker.

Če bi želeli naštetati vse njegove imitacije, ki so objavljene, in vse njegove uspešnice, bi imeli premalo prostora.

Sam ob tem pravi, da »te poboža, če te kdo pohvali, a milijoni ogledov ti dajo občutek, da se ta kletka našega prostora odpre in da so možnosti neskončne. V Sloveniji se mi res zdi, da sem prišel do neke stene, da se zaletavam z glavo v zid in da je od tu težko naprej. Splet mi da občutek, da se nekaj za to steno še dogaja«. (vir: www.dnevnik.si 27. 02. 2016)

Klemen se bo v naši predstavi, spopadel še z imitacijo psov v igralsko različno karakternih pogledih, tako da bo lahko tudi v gledališko-ustvarjalnem smislu napolnil svoje baterije za nadaljnje poti, ki ga čakajo v novem obdobju svetovnega spletnega dogajanja.

Foto Boris B. Voglar

Nenad Nešo Tokalić se je rodil v 70. letih prejšnjega stoletja ali tisočletja. Že njegova mama je občutila odrske deske, pa se je vse skupaj najbrž preneslo nanj. Zanimivo je, da sta bila njegova mentorja Mile Korun in Matjaž Zupančič, ki sta bila mentorja tako Gojmirju Lešnjaku Gojcu kot Klemnu Slakonji in še lektorju Simonu Šerbinku, ki vsi sodelujejo pri predstavi.

Njegova energija imitacije je prav tako močna, kot se pojavlja pri vseh akterjih *Cuckov*, le da je njegova igralska moč karizmatična. V svojih likih je do sedaj odigral zelo raznolike karakterje. Če omenimo le primerjavo med Michaelom Kohlhaasom in Malim proročnikom biznisa. Za vlogo Saundersa v *Teh norih tenorjih* v režiji Jaše Jamnika pa je za zvitega gledališkega direktorja prejel nagrado satir na Slovenskem festivalu komornega gledališča na Ptujju leta 2005.

Njegove vloge pričajo tudi o tem, da se ni dal vkleniti v institucije, čeprav je bil več let zaposlen v SNG Maribor Drama in eno leto v začetku delovanja Gledališča Koper. Njegov nemirni duh se je začel kaliti že v gledališču Zato., ki ga je vodil ustanovitelj ponovno profesionaliziranega gledališča Ptuj Samo M. Strelec.

V zadnjih dneh je nepogrešljiv v uspešnici *Mali proročnik biznisa* avtorja Roka Vilčnika in režiserja Matjaža Latina, ki po vsej Sloveniji polni dvorane in navdušuje publiko vseh generacij. Že pred tem je preskusil režiserja Matjaža Latina v zloglasni komediji *Ovinek* in *Ovinek 2* ter v *Safari tour Maribor*. Ne moremo pa mimo lika Mirka Carja, ki ga je uprizarjal v televizijski komediji *Čista desetka* v produkciji POP TV.

Skratka, za seboj ima več kot 50 premier in še zmeraj išče nove izzive ter ostaja ljubljenec ptujske publike. V tokratni predstavi bomo lahko spoznali tudi njegovo nežno plat, ki jo začutimo skozi pasje monologe.

Foto osebni arhiv

Rodil se je v Mariboru. Končal Prvo gimnazijo v Mariboru in študij nadaljeval na AGRFT v Ljubljani. Diplomiral iz igre in se vpisal na Pedagoško fakulteto v Mariboru, smer slovenski jezik s književnostjo. Postal diplomirani profesor slovenskega jezika po končani Filozofski fakulteti v Mariboru.

V zadnjem času nastopa v predstavi Mahmud v koprodukciji Mestnega gledališča Ptuj in Mini teatra iz Ljubljane. Posnel je film Gozdovi so še vedno zeleni, ki ga je režiral Marko Naberšnik. V njem je odigral lik stotnika avstro-ogrske vojske v prvi svetovni vojni. Na deskah Mestnega gledališča Ptuj se je preskusil še v različnih vlogah v predstavi Michael Kohlhaas v režiji Nikole Zavišiča. Trenutno se pripravlja na snemanje novega filma, za katerega pa še ne sme izdati ustvarjalcev.

Zraven dolgoletnega lektorskega dela je lani prevzel umetniško vodenje Šentjakobskega gledališča v Ljubljani, kjer je režiral predstavo Roka Vilčnika: Micka.

V novi predstavi se kot lektor spopada s pasjo dikcijo ...
Če smemo tako reči?

Foto www.ski.emanat.si

Sebastjan Starič, plesalec, koreograf in igralec, se je rodil leta 1971 v Ljubljani. Kot deček z ulice in izrazit individualist se je konec 80. let na pobudo Ksenje Hribar pridružil njeni plesni skupini, ki je kasneje prerasla v Plesni teater Ljubljana. Od takrat se je izobraževal na najrazličnejših plesnih, igralskih ter improvizacijskih delavnicah doma in v tujini. Na začetku 90. let je kot igralec sodeloval pri gledališki skupini Ane Monro in njenih največjih uspešnicah: Sanremo, Impro Variete, Scherlock Holmes. Je član plesne skupine Fourklour physical theatre od njegove ustanovitve leta 1998 do danes. Kot plesalec, koreograf in igralec je sodeloval v najrazličnejših gledaliških in plesnih predstavah tako v poklicnih gledališčih kot tudi v najrazličnejših ad hoc projektih in skupinah. Kot avtor podpisuje več kot deset samostojnih koreografij – plesnih predstav v Sloveniji in Avstriji. Njegov stil in izraz slonita predvsem na t. i. fizičnem gledališču, znotraj katerega Starič še dodatno oblikuje svoj gib in emotivnost, ki se največkrat giblje na meji med melanholijo in eruptivnostjo. Pomembno je njegovo sodelovanje z video cineastoma Emo Kugler in Markom Kovačičem. Enako pa tudi njegovo mentorsko delo, ki se je začelo sredi 90. let, in sega od delavnic ter seminarjev na Gledališki in lutkovni šoli pri JSKD Slovenije, in sicer preko gimnazijskih projektov do sodelovanja s KKZ Celovec in z najrazličnejšimi slovenskimi gledališkimi ter plesnimi skupinami na avstrijskem Koroškem. Je tudi eden od inicijatorjev gledališča, ki deluje v okviru DiC, Ljubljana, in je zaradi svoje kvalitete že davno prerasel lokalne okvirje. Že dve desetletji se ukvarja z najrazličnejšimi borilnimi veščinami, predvsem z boksom. Sebastjan Starič je tudi dobitnik nekaj pomembnih nagrad, tako doma kot v tujini.

Foto Matjaž Wenzel

V Mariboru rojena Mateja Kapun je svojo kreativno pot začela leta 1997. Kot scenografka, oblikovalka 3D objektov in oblikovalka maske je sodelovala pri različnih prireditvah, snemanjih glasbenih videospotov, oddaj in televizijskih oglasov.

Definirajo jo tudi tehnično in domišljijsko dovršeno oblikovane scenografije za poslovne dogodke, modne revije, sejemske in razstavne prostore ...

Prav tako je aktivna na področju gledališke scenografije ter izboru in izdelavi rekvizitov (Mestno gledališče Ptuj, English Student Theatre II. gimnazije Maribor, Slovensko ljudsko gledališče Celje ...).

Foto Matjaž Wenzel

Od leta 2005 se aktivno in profesionalno ukvarja z oblikovanjem ter izdelovanjem lastnih unikatnih izdelkov, kjer po sistemu »produktnega dizajna« samostojno razvija lastno linijo pod skupnim imenom »Miricota«. Ne ukvarja se zgolj z oblačili, ki imajo funkcionalno vlogo v našem vsakdanjem življenju, temveč prakticira svoje likovne sposobnosti tudi v kostumografiji in drugih umetniških projektih. Od leta 2012 ima v mestu Maribor atelje, v katerem izdeluje unikatna oblačila in kostume ter prireja različne kulturne dogodke. Skupaj s kustosinjo in umetnico Natašo Berk prireja v najmanjši galeriji v mestu 0.04 m³ različne razstave. Galerija se nahaja v majhni vitrini pred vhodom v atelje. Kot kostumografinja redno sodeluje s kulturnim društvom Plesna izba Maribor, kjer izdeluje kostume za majhne in velike plesalce. Pri samostojnih projektih sodeluje s priznanimi plesnimi koreografi, kot so Mojca Kasjak, Anita Čanadi, Sebastijan Geč, Nina Milin ... V letu 2015 je za English Student Theater II. gimnazije Maribor oblikovala in izdelovala kostume za muzikal Alica v čudežni deželi. Redno sodeluje tudi z Mladinskim kulturnim centrom Maribor in v sklopu njihovih različnih festivalov, kot sta Performa in Slovenski dnevi knjige v Mariboru, izdeluje kostume ter druge tekstilne izdelke (ovitki za knjige, šivana knjiga velikanka ...).

Foto Matjaž Wenzel

Zelo je hvaležen, da lahko za preživljanje počne nekaj, o čemer je kot otrok le sanjal, kadar je bil v njihovi hiši vklopljen radio ali televizor.

Sebastijan Duh se je rodil v Mariboru. Odkar je študiral jazz klavir in kompozicijo, je aktiven kot skladatelj ter izvajalec v različnih slovenskih in hrvaških zasedbah.

Njegovo glasbo lahko dnevno slišite v številnih filmih, dokumentarjih, predstavah, glasbenih skupinah, oglasih ...

Njegov glasbeni pristop, podprt z leti izkušenj, ga je pripeljal do spoznanja, da v glasbi matematika je, v matematiki pa glasbe ni.

Zaradi tega se v smislu vzroka in posledice vedno trudi povezovati čustva in intelekt skozi glasbeni izraz.

Gojmir Lešnjak Gojc, Klemen Slakonja

Nenad Nešo Tokalić, Klemen Slakonja, Gojmir Lešnjak Gojc

PASJI DNEVNIK

CJ Johnson

Prevod: Tomaž Onič

Dramske osebe

JACK, Jack Russell terier

BORIS, rotvajler

ALFRED, afganistanski hrt

BISTROUMNIK, angleški hrt

BRAZGOTINEC, pitbul terier

BLEKI, mešanec

TALULA, samička afganistanskega hrta

SPARKI, avstralski ovčarski pes, kelpie

SHERLOCK, beagle

ANDO, belgijski ovčar

ČILI, čivava [samička]

SAMSON, labradorec

MUNGA, dingo

Dodatek, dve psički [gl. dodatek]:

MEGI, zlata prinašalka

POLONCA, pudlica

JACK RUSSELL TERIER (po imenu) JACK (Prvi del)

(Jack je dveleten Jack Russell terier.)

JACK. A lahko verjamete, da sem Jack Russell terier in so mi dali ime Jack? Neumni ljudje.

Nobenemu se to ne dogaja. Mojemu črnemu kolegu Borisu ni ime »Rotko«. Mojemu visokemu kolegu Alfredu ni ime »Avganko«. Ampak jaz pa sem Jack.

Bogme, nekaj bi pojedel! Kdo ima kaj hrane? Dajmo! Dajmo! Dajmo! (*Končno dobi nekaj hrane – kar koli, morda vsaj kak tic-tac – od nekoga iz publike.*) A. Aha! Pa te imam! A ne veš, da ne smeš nikoli dati hrane bevskajočemu terierju? Zdaj si gótov. Ni več upanja za tebe. Zdaj bom hotel še več in edini način, da me utišaš, je, da ME SPET NAHRANIŠ. Pa te imam! Ups, moram iti – ampak pridem nazaj.

ROTVAJLER BORIS

(Po resnični zgodbi)

(Boris je sedemleten rotvajler.)

(*Nedaleč stran je posoda, polna sesekljanega mesa.*)

BORIS. Kriv sem. Tega ne zanikam. Ampak, hudiča, pogledati morate dejstva, celotno zgodbo! In žal mi je! Žal mi je za oba mala cukca in žal mi je zaradi otroka in žal mi je zaradi družine. Ampak zdaj sem star sedem let in v meni je še za pet dobrih let življenja; in škoda je, da moram zdaj umreti. Škoda! Zdaj sem na vrhuncu – močnejši kot kadarkoli, kar najbolj oprezen, kar najbolj inteligenčen, kar najbolj prebrisan. Hočete psa, da bi vam čuval to hišo? To sem jaz. Človeka lahko raztrgam, in če se napačen človek približa tej hiši, ga tudi bom. Koristen sem, hudiča. Sem ga pač malo polomil. A ga ni že vsak kdaj?

Glejte, takole se je zgodilo.

Prvo kot prvo, tista ograja, ki so jo postavili, je kar klical po raziskovalnem pristopu. Kaj nas vi ljudje sploh ne razumete? Če hočete postaviti ograjo med pse, uporabite žično mrežo ali navadno žično ograjo. Ne pa da greste postaviti te težke lesene plošče, saj potem ne vidimo drug drugega. In če ne vidimo drug drugega, moramo pač poskusiti priti na drugo stran, jasno. No, to je torej začetek zgodbe. Vse je tipl-topi, potem pa kar naenkrat zraste neka velika nova lesena ograja. Kot kaže, so prišli novi sosedje in imajo pse. In jaz nimam niti priložnosti, da bi videl, kakšne pasme so. Vse, kar vem, je, da nekega jutra kar na vsem lepem zaslišim dva glasova, ki lajata na drugi strani ograje.

Torej z laježem branim svojo stran.

No, lajamo in lajamo in v trenutku postanemo agresivni, kajti če se ne vidimo, potem se moramo pač uveljaviti z glasom, kajne? Torej, zdaj, ko vem, kakšna malčka sta bila, se

zavedam, kako neumna in nesmiselna je bila ta cela epizoda. Če bi bila ograja iz žične mreže, bi onadva lahko videla, da sem jaz več kot očitno tu glavni, in dolžno spoštovanje bi mogoče lahko vodilo celo v prijateljstvo. Ampak ker me ne vidita, si mislita, da lahko z glasnim laježem nekaj dokažeta.

Ja, lajanje traja celo jutro, nato imamo pavzo za kosilo in potem spet začnemo popoldne. Končno pride njun gospodar domov in gresta noter. Malo miru. Ampak zdaj sem pa že precej jezen. Ne morem si pomagati, ko pa sem rotvajler, takšnega ste me vi ljudje vzredili.

No, po večerji ravno malo uživam v tišini, pa se spet začne. Ja, postanem rahlo besen in odlajam svoje nazaj. Takrat pride ven moj gospodar in mi reče, naj bom tiho. No, ubogljiv in spoštljiv, kakršen sem, seveda ostanem tiho, medtem ko tadva arogantna prišleka s sosednje parcele lajata še dolgo v noč. Lajata name, češ: »Si odnehal, kaj? Ha!«

Lahko si predstavljate, da tisto noč nisem dobro spal. Naslednji dan se lajanje začne v trenutku, ko njun gospodar odide na delo. Tako da tudi jaz lajam in - no ... začnem kopati. Ušiva noč je za mano, utrujen sem in popadljiv. Kopljem zemljo pod tisto ograjo. In - tista dva mala idiota - slišim, da tudi kopljeta.

Ta dan nimamo pavze za kosilo. Lajamo ves dan. Grlo imam razdraženo, šape krvave od kopanja. Ko pride njun gospodar, gresta noter. Besno se zaženem v ograjo. Nekoliko popusti.

Po večerji spet prideta ven in začneta lajati. Poskušam - zagotavljam vam, na vso moč poskušam - pozabiti na vso stvar. Ampak po treh minutah njenega maloumnega provociranja si ne morem več pomagati. Spet sem pri ograji in prav tako lajam, in v naslednjem hipu spet vsi kopljemo.

Ura je deset in moj gospodar pride ven in kriči name. Zaradi teh dveh sosedovih mešancev sem se osramotil. Dvanajst let sem star in moj gospodar je kričal name, kot bi bil mladič. Kakšna sramota! Grem v posteljo, pa ne morem spati. Vse rdeče vidim pred očmi, v sveti jezi, in začnem škrtati z zobmi.

Lajata do enajstih.

In tako smo prišli do včeraj.

Ravno sem uspel za hipec zatisniti oči, ko me prebudi njuno lajanje. Ura je sedem zjutraj. Zdaj pa dovolj, si mislim, naučil ju bom lekcijo ali dve. Stečem k ograji in začnem lajati in kopati. Takrat moj gospodar zakriči name kar iz hiše. Vidite? Naravnost porinjen sem bil v neposlušnost. Izgubljal sem razsodnost in ne po svoji krivdi. Vse je bilo zaradi preklete ograje in njenega hudičevega lajanja.

Komaj se zadržujem, da ne lajam, dokler moj gospodar ne odide v službo. Ves čas slišim njuno

lajanje in kopanje. Smejita se mi. Kakor hitro moj gospodar odide, grem ponovno v spopad. Šape imam zdelane in krvave in še vedno kopljem in kopljem in lajam in lajam.

Ograja še nekoliko popusti.

In dvojica na drugi strani laja in laja in jaz lajam in lajam in kopljem in kopljem in lajam, lajam, lajam in parček laja, laja, laja, koplje, koplje, laja, laja, laja, LAJA, LAJA, LAJA in končno GREMO, AKCIJA! in zaženem se v ograjo, in ta samo pade in zijam vanju in onadva se poserjeta, to sta ves čas hotela in zdaj imata, preklete, in že sam pogled na njiju, ki sta v šoku zaradi moje velikosti in postave in ubijalskih zob, me navda z zadovoljstvom, a ne dovolj velikim, zato samo zgrabim enega za vrat, preden se zave, kaj se dogaja, in mu odtrgam malo bevskačo glavo. Potem me drugi napade, kot da bo on zdaj mali junaški maščevalec, ali kaj takega, in mala žverca me dejansko ušcipne v nogo, predem mu uspem razparati trebuh.

In končno - tišina.

Ležem na sonce. Čakam. Imam občutek, da bodo verjetno posledice.

Pozneje pride domov njun gospodar. Zakriči, ko ju vidi. Otrok, star mogoče deset ali enajst let. Njegova starša sta gotovo še v službi, on pa ne ve, kaj bi, zato samo stoji tam in kriči in kriči in kriči in kriči in kriči in kriči in kriči. Končno pride neki sosed in ga odpelje v hišo, ampak tip najprej s samokolnico zapre luknjo v ograji - kot da mu bom zdaj šel ubit še smrkavca.

Okoli šestih pride neki moški k dvoriščnim vratom. Videti je besen - zija vame z besnimi očmi. Poskusim mu pojasniti, kaj se je zgodilo, ampak on samo vpije name in mi žuga. Če se ne bi počutil tako uživo, tega ne bi mirno gledal, ampak sem samo ležal in me pustil, da vpije. Nazadnje pusti sporočilo na vratih.

Moj gospodar pride domov okoli sedmih, kot po navadi. Najprej prebere sporočilo. Nato pregleda podrto ograjo. Nato pride k meni. Ne vpije, samo strmi vame in zmajuje z glavo. Potem gre k sosedom. Celo večnost ga ni nazaj. In ko pride, zgleda grozno. A pride k meni in me objame. Res dolgo me drži v objemu. Potem ne dobim nič za jest vso noč.

Danes zjutraj odide in se vrne. Zdaj bo pozen v službo, a mi pripravi hrano. In mi jo prinese, in me nato še enkrat objame, in nato odide v službo.

Že pet ur strmim v posodo s hrano.

Zaudarja po strupu.

Ampak jaz sem poslušen in priden. Ubogam svojega gospodarja, ker je tako prav. Moj gospodar je osramočen in jaz sem kriv. Čez nekaj ur bo doma in ne sme biti še naprej osramočen.

Upam, torej, da vas ne moti, če zraven jem.

AFGANISTANSKI HRT ALFRED

(ALFRED je čudovit dvajstleten afganistanski hrt.)

ALFRED. Veste kaj?

Plačajo mi, da seksam.

Kar pogledajte si ta kožuha, to zadnjico, te noge –

– jaz sem to, kar si želite.

Veste, na koliko razstavah sem zmagal?

Na šestnajstih.

Jaz sem to, kar si želite –

– čistokrven sem. In lep sem, kot lahko vidite.

In plačajo mi, da seksam.

Peljejo me k psici na dom in jaz jo poseksam in oni mi plačajo.

In to govorimo o velikih denarcih.

No, mogoče plačajo mojemu gospodarju, ampak saj ni važno. V resnici plačajo meni, da seksam.

In to tri tisoč dolarjev zato, da seksam.

Za en seks.

Veste, kako dolgo traja?

Kakšno minuto.

Kdo od vas zasluži tri tisoč dolarjev na minuto?

ANGLEŠKI HRT (po imenu)

BISTROUMNIK

(Prvi del)

(BISTROUMNIK je dveleten angleški hrt.)

BISTROUMNIK. Vse, kar si želim v življenju, je, da bi ujel tistega prekletega zajca.

Vsake toliko časa se znajdem zaprt v neki ogradi in potem KLAČ, pride ta prekleti zajec in vse, kar si želim, je, da bi ga zgrabil za vrat in stresel in zadržal in požrl. Ampak je totalno hiter. Hočem reči, jaz sem vendar super hiter, ampak on je hitrejši. Zgleda, da je pač hitrejši od mene. Pravzaprav zgleda, da je pač hitrejši od vseh nas, od mene in vseh psov, med katerimi se znajdem, in potem skupaj tekamo okrog.

Vem tudi, da če bom kdaj ujel tistega zajca, bom resnično osrečil svojega gospodarja. On si želi, da ujame tistega zajca skoraj tako močno kot jaz. To mu vidim v očeh, ko lovim tistega zajca.

Mislim, da je zajcu ime Fredi. Pravzaprav ne vem, zakaj. Menda sem to pač nekoč nekje slišal.

Smešno, ko lovim tistega zajca, ne morem misliti na nič drugega kot: »Ulovi zajca. Ulovi zajca. Ulovi zajca.« Delno zato, ker me moj gospodar vedno pozabi nahraniti nekaj dni pred tem, ko me pošlje loviti tistega zajca. Namesto tega pride k meni in mi reče: »Ulovi zajca. Ulovi zajca. Ulovi zajca.« Kot da ne bi že sam hotel ujeti tega butastega zajca! Včasih sanjam o tistem zajcu. Sanje so lahko lepe ali hude. V lepih sanjah dohitim zajca in ga zgrabim za nogo in potem ga zgrabim za vrat in ga stresem in zadržem in požrem. V hudih sanjah pa mi tisti butasti zajec spet pobegne. Ej, dragi moji, kako si želim ujeti tistega zajca.

PITBUL TERIER (po imenu)

BRAZGOTINEC

(BRAZGOTINEC je trileten pitbul terier.)

BRAZGOTINEC. Če pa kaj poznam, poznam ulice. Neusmiljene ulice, fant. Los Angeles. Zlobne ulice. In ko poletje postaja vedno bolj vroče, so te ulice vedno bolj zlobne, fant.

Prvo kot prvo, Samuels – ta tip pride in me pošprica s tisto cevjo, stari! Mislim, dremam na soncu in on pride mimo in pšššššššššššš in me celega zmoli s tisto zadevo! Potem gre stran in se smeje. Smeje se, stari! Misli, da je to smešno. Mislim, ja, no, saj me ohladi in to, ampak v štartu me pa rahlo šokira, štekaš? Mislim, dremam, pa to.

Drugače pa naj se ta Samuels kar malo pazi s svojimi zafrkancijami. Ker imam marsikaj za povedat o njem. Ker, no, odkar je moj gospodar odšel, Samuels sploh ne nosi več kravate, ej. Hudiča, kak dan ne nosi niti obleke. Vedno bolj je površen, fant. Standardi mu padajo. Ker mojega gospodarja še nekaj časa ne bo domov, si tipček misli, da lahko gre na izi. No, danes jutraj, ko me je zmoli s tisto cevjo, je bil samo v kratkih hlačah. Mislim, no, kaj pa je z dostojnostjo, a me razumeš? Moral bi biti uglajen batler.

Ampak, moram pa reč, no, da me tip še vedno hrani, še vedno me pelje ven, tako da ne rečem, da je čisto zanič. In pravi, da mojega gospodarja še lep čas ne bo, zato morava on in jaz nekako shajati. Ker pač ne bi bilo dobro, mislim, sploh ne, če bi njegovi standardi še bolj padli, tako da me ne bi več hranil in sprehajal, štekaš?

Danes sva bila na enem dobrem sprehodu. Šla sva na Rodeo Drive, jo! Finoča. Mislim, da je Samuels to naredil samo za mene, ker sva včasih z mojim gospodarjem veliko hodila na Rodeo Drive. Moj gospodar hodi tja po oblačila, stari. In moj gospodar vedno zgleda nobel.

Fajn je bilo iti spet malo pogledat tja dol, na Drive. Luškana ulica je. Ampak ljudje me ne gledajo kot takrat, ko sem s svojim gospodarjem. Takrat me gledajo s spoštovanjem. Ampak, ko sem s Samuelsom – in on je v civilnih oblačilih, a več – me pa sploh ne gledajo ali pogledajo stran. Moj gospodar očitno uživa veliko spoštovanja.

Dobil sem pa en pasji pogled, resno – o, ja. Srčan mini pasji pogled. O, fina je bila, to pa, to – udobno v svoji zlati torbici, z biserno ogrlico okrog vratu. Mogoče ji je bila samo všeč moja zlata ovratnica, kaj pa vem, ampak definitivno je imela svoje očke na meni.

Mogoče bom pa kooperativen s Samuelsom, sodeloval bom, ne bom ga gnjavil, tudi, če bo res znižal standarde. Ker bi bilo fajn, če bi me še naprej vodil na Rodeo Drive, stari. Fajn bi bilo, da bi še kdaj videl tisto cartkano malo psičko. Ker pravijo, da bo moj gospodar vsaj še kako leto odsoten, z »možnostjo izhoda ob vzornem vedenju«.

No, pa bom pokazal še jaz malo vzornega vedenja. A smo kul? Nisem preveč ponosen, da postavim standarde na teh zlobnih losangeleških ulicah. Ponosen sem in pokončen, kot moj gospodar. Zašli so ga pač zaradi devetindvajsetih kazni za nepravilno parkiranje, ki jih ni plačal, jo. Ampak ne povejte tega tisti mali sladkici na Rodeu Driveu, a smo kul? Naj si misli, kar si hoče misliti.

MEŠANEC BLEKI

(Bleki je velik kosmat enajstleten mešanec.)

BLEKI. Sinoči, ravno okoli sončnega zahoda je gospodično Dolly povozil poltovornjak starega Mitchella.

No, gospodična Dolly je bila malo drugačna od nas ostalih. Nikoli ne bom pozabil dneva, ko je prišla v mesto. Mi smo vsi poležavali, kot to pač počnemo. To je bolj ali manj vse, kar počnemo tu, poležavamo. Malo zato, ker je tako vroče. Ne vem, kje živite vi, ampak v tem mestu je praktično zmeraj vroče; in prašno tudi. Povsod je prah, vedno. Tudi nobene prave sence ni, razen tiste pod eno od hiš na kolih.

Veliko psov je v tem mestu. Večinoma so mešanci, kot jaz, in večina jih ima garje, kot jaz, kar je posledica tega, da je tako vroče in prašno. Pa tudi tega, da so vsi naši gospodarji reveži in pijanci in lenuhi in jim je vroče in so prašni in tudi sami garjavi in nas v resnici ne hranijo najbolj vestno.

Cesta, kjer stanujem, je polna mešancev. Tu sem torej jaz, potem jih je še cela tolpa spodaj ob cesti, in zgoraj ob cesti je moj kolega Kober. Kober in jaz sva kolega, že odkar se spomniva. Verjetno zato, ker sva si tako podobna. Kober je ravno tak kot jaz. Je nekako kar velik kot jaz in ima kar precej dolgo dlako kot jaz in je mršav in umazan kot jaz in poln garij. Tako da se dobro razumeva. Hočem reči, veliko imava skupnega.

Kober in jaz se lotiva kakega skupnega podviga, kadar se nama da. Recimo, včasih se podava dol k smetišču, da malo povohava naokoli. Kdaj drugič pa greva pod hišo njegovega gospodarja – to je ena tistih na kolih – in malo poleživa. Včasih, če se počutiva res pustolovsko, greva na drugo stran mesta in vohava okoli kant za smeti, zadaj za trgovino. Jebenti, je to fajn dan.

V glavnem pa pač ležim pred hišo svojega gospodarja in on leži pred hišo svojega in včasih se on sprehodi dol na obisk in včasih se jaz sprehodim gor. Potem nekaj časa skupaj poleživa, preden se vrneva domov. Solidno življenje, bi rekel, kot vsako drugo v tem mestu.

Še ena stvar je, ki si jo deliva s Kobrom, in sicer imava skrivnost. Imava gromozansko, ogromno super kost, zakopano zunaj na obrobju mesta. Skupaj sva jo tam zakopala, ko sva bila mlada, in izkopala jo bova enkrat, ko bova stara, in si jo bova deliva, samo midva.

Kakor koli, pred časom so se neki ljudje priselili v prazno hišo na drugi strani ceste, in gospodična Dolly je vstopila v najini življenji.

Torej, gospodična Dolly je bila nekaj posebnega. Bila je drobna – manjša kot kateri koli pes, kar sem jih kadar koli videl –, in imela je lep kožuh s pristrizeno dlako in bila je čista in bela in sploh ni bilo videti, da bi imela garje. Imela je svetle oči in njeni kremplji na tačkah so bili postrizeni in nosila je ovratnico. Božja resnica.

No, ko je prišla, ne jaz ne Kober nisva mogla verjeti očem. Nisva vedela, da so psi lahko tudi takšni. Dobila sva se, malo poležala skupaj in razmišljala o tem. Spraševala sva se, od kod bi le lahko prišla, kdo je in koliko časa bo trajalo, da jo bo kdo od nas ubil iz golega dolgčasa. Konec koncev sva vedela, da zanjo ni nobenega upanja, da bi preživila v tem kraju. Nič njej podobnega ne preživi tod okrog.

Ampak midva je nisva ubila, vsaj ne takoj. Ker je bila drugačna in je bila zato še kar zanimiva. In je na neki način celo pomenila osvežitev. Zato sva ji Kober in jaz še nekaj časa dala mir.

No, dnevi so minevali, dolgi, vroči in prašni, in ona se je držala bolj zase, redko je prišla iz hiše. Bilo je ravno nasproti mojega doma, zato sem to lahko malo spremljal. Najbrž je bila nekje noter, najbrž se je izogibala vročini. Da bo jasno, noben od nas drugih psov ne sme v hišo, in to zaradi garij. Tako da je pravzaprav živela v nekakšnem zavetišču – pa ni mišljeno kot besedna igra.

Potem pa je nekega dne prišla ven.

Torej, hiša čez cesto ima majhno verando, ki daje malenkost sence, in nekega jutra sem videl, da so ji njeni gospodarji postavili tja majhno košaro, in prišla je ven in sedela v njej nekaj časa. Potem je vstala in se tako malo posprehodila po verandi, preden se je vrnila v košaro na svojo majhno mehko blazino. Kar nekako srčkana je bila videti na svoji blazini, v svoji košarici, ki je bila ravno dovolj velika zanjo in za blazino. Ja, srčkana je zgledala, kot majhen bel mlini mehurček, ki se ga spomnim še iz časa, ko me je moj gospodar enkrat okopal.

No, tisti dan je nekako ostala v svoji košari, naslednji dan pa je spet prišla na verando, proti popoldnevu pa se je podala po stopnicah, ki so vodile od hiše, proti mirni prašni cesti. No, nikoli je še nismo videli, da bi stopila na cesto, ampak kar naenkrat je začela prečkati cesto proti meni. Nisem vedel, kaj naj naredim. Nič tako majhnega in srčkanega mi še nikoli ni prišlo naproti. Zdelo se mi je, da moram narediti nek vtis, zato sem se nekako napol sprivil na noge kot pravi džentelmen, če je to bilo to. Saj veste, vstaneš za damo, ali nekaj takega. Torej, prišla je, in je šla okoli mene, me obkrožila, me malo pregledala. Moram vam povedati, da mi je bilo precej nerodno, čisto plašen in sramežljiv sem postal. Ona, taka snažna majhna stvarca, bolj zajček kot psička, jaz pa ves umazan in smrdljiv

in garjast. Tako da sem kar nekako stal tam, ves sramežljiv, in pustil, da je šla okoli mene. Potem pa je šla kar nazaj preko ceste, se vzpela po svojih lesenih stopničkah in skočila nazaj v svojo kočarico. In v trenutku spet zaspala, uboga utrujena majhna stvarca!

Torej, tisto noč nisem prav dobro spal. Kar naprej sem razmišljal o njenem majhnem, čistem belem obrazu in njenih radovednih očeh, ki si me celega ogledujejo, in kako utrujena je morala biti po tem svojem velikem podvigu tistega dne. In čutil sem, da nameravam, če bom kdaj imel to možnost, poskrbeti zanjo, se prepričati, da ne bo postala takšna kot mi ostali psi v tem pozabljenem mestu, vsi leni in grozljivo umazani in polni garij.

In kaj mislite, da se je zgodilo? Naslednjih nekaj dni je prihajala čez cesto. Ob popoldnevih, ko je postalo malenkost hladneje, se je prisprehajala po stopnicah in čez cesto in prišla k meni na obisk. In potrdil sem se, da sem vsak dan vstal, ko je prišla čez cesto, in postajal sem manj sramežljiv. Pravzaprav sem ugotovil, da vse dopolodne čakam na popoldan – veselil sem se njenih obiskov.

Potem pa, ko sem se nekega dne prebujal iz jutranjega dremeža, pogledam čez cesto in kaj vidim – Kober se je namenil dol po cesti proti hiši gospodične Dolly.

Kober pravzaprav nikoli ne gre nikamor brez mene – kaj se torej gre? Gledal sem, kako je prišel do stopnic pod verando gospodične Dolly. Tam je malo postal, potem pa se je odpravil gor po stopnicah. In gospodična Dolly je vstala v svoji kočari. In ko je Kober prišel do vrha stopnic, je začel krožiti okoli kočare, vohljati naokrog, vohljati po verandi, vohljati kočaro, vohljati čist in brezmadežen vonj gospodične Dolly. In ves ta čas je ona strmela vanj in si ga ogledovala.

In mogoče je bilo to samo zaradi garij, ampak postalo mi je slabo v želodcu.

No, po tistem se je odpravil domov, gospodična Dolly pa je stala v svoji kočari še dolgo zatem, ko je že odšel, in gledala za njim po cesti in tisto popoldne me ni prišla obiskat.

Ja, in naslednji dan je naredil isto. Prispredel sem se dol po cesti in nato ostal na dolgem obisku. Ni se ustavil pri meni, da bi rekel zdravo, a to pa ne, samo šel je naravnost k njej in tokrat se ni niti ustavil pri stopnicah. Samo naravnost gor je šel, kot bi bilo vse njegovo.

Tisto popoldne sva se Kober in jaz tepla kot za stavo. Sledil sem mu domov in tepla sva se gotovo vsaj dvajset minut. V pretepu je on izgubil oko, jaz večino enega ušesa, povsod kri. Ko je bilo konec, sem šel domov, da bi se malo spočil. Videl sem, da je gospodična Dolly videla pretepu in bila je zelo zaskrbljena. Hitro je prišla čez cesto in kljub temu, da nisem vstal, je ostala pri meni kar nekaj časa in skrbela za mene. In

spraševal sem se, če imam kakršen koli razlog, da bi podvomil vanjo.

Prav kmalu sva jo ves čas oba obiskovala in včasih sva jo obiskala skupaj. Vsi trije smo postali dobri prijatelji. Vendar pa sem bil jaz tisti, ki ga je obiskovala še posebej, in včasih je bilo tako, da je spresala tu v vročih, vlažnih nočeh, spala je tik ob meni, kljub temu da je bilo tako vroče, in to je bilo nekaj najčudovitejšega na vsem svetu. Tiste noči so bile najlepše v mojem življenju. In moje rane so se začele celiti, in čeprav med mano in Kobrom ni bilo nikoli več isto, je bilo v redu, in sprejel je moje prijateljstvo z gospodično Dolly kot nekaj povsem vsakdanjega in iz tega ni delal cirkusa.

In potem, ko so moje rane končno povsem izginile, sem ugotovil, da želim dati gospodični Dolly darilo. A stvar je bila v tem, da na vsem svetu nisem imel ničesar, kar bi ji lahko dal – razen tiste velike stare kosti, ki sva jo s Kobrom nekoč zakopala na obrobju mesta. In ta ni bila samo moja. Bila je od naju obeh in nameravala sva si jo razdeliti med sabo, ko bova starejša. Ampak jaz sem moral nekaj dati gospodični Dolly, moral sem, za vso skrb in ljubezen, ki mi ju je izkazala, za to, kako mi je spremenila življenje.

Tako sem se nekega dne odtihotapil iz mesta po daljši poti, da me Kober ne bi videl oditi, in našel sem kraj, kamor sva skrila kost. In začel sem kopati. Ure in ure je trajalo, ker sva tisto kost res globoko skrila, da ne bi kateri od drugih garjavih mešančev iz mesta vanjo zasadil svojih črvihih zob. Končno sem se uspel dokopati do nje, še vedno je bila tam, in bila je večja in boljša, kot sem jo imel v spominu. Dobro sem jo zagrabil in odhitel nazaj v mesto ter ves čas razmišljal, kako bo to darilo osrečilo gospodično Dolly, in ni mi bilo preveč mar, kaj si bo o vsej zadevi mislil Kober.

No, prišel sem domov in gospodična Dolly je dremala na svoji odevici v popoldanski vročini. In ozrl sem se k njej, in zgedala je kot nekaj najlepšega na vsem svetu. In počutil sem se velikega in pomembnega ob misli nanjo in na darilo, ki sem ga imel zanjo.

Potem se je po cesti v velikih skokih bližal Kober.

Bil sem pripravljen na boj na življenje in smrt za to kost, saj sem bil popolnoma odločen, da jo dam gospodični Dolly, a ni bilo potrebe. Kajti ko se je Kober približal, je upočasnil svoj skokoviti tek in namesto da bi me napadel, mi je namenil enega tistih pogledov, s katerim mi nakaže, da sva kolega. In vem, kaj je hotel – hotel je pokazati svojo naklonjenost gospodični Dolly na isti način kot jaz – tudi on je hotel to kost deliti z njo, saj jo je na svoj način tudi on ljubil. Zato sem mu dovolil, da je prijel pol kosti z namenom, da ji jo dava skupaj. In ko sva se oba trudila, da bi kost dobro zgrabila, se je gospodična Dolly zbudila in naju zagledala, kako sva končno oba pograbila tisto kost, in gotovo je morala natanko vedeti, kaj sva nameravala, saj je od veselja

zalajala, skočila iz svoje košarice, stekla po stopnicah in se v velikih skokih pognala čez cesto proti nama, s poznopoldanskim soncem v svojih nasmejanih očeh.

In takrat jo je povozil Mitchellov poltovornjak.

Šit.

ANGLEŠKI HRT (po imenu) BISTROUMNIK (Drugi del)

BISTROUMNIK. Mislim, da sem naredil načrt, kako bom ujel tistega butastega zajca.

Veste, začnem opažati, da me – nas – ta zajec vodi v nekakšnem krogu. Mi vsi samo nekako tečemo okoli, dokler nam tisti zajec popolnoma ne pobegne.

No, takole bom naredil:

Ustavil se bom, ko bo tisti zajec enkrat prišel okoli, in potem bom počakal, da pride še enkrat okoli. In potem bom skočil na njega in odtrgal mu bom glavo, in ga bom požrl.

Moj bog, tisti zajec mi bo teknil.

SAMIČKA ANGLEŠKEGA HRTA (po imenu) TALULA

(TALULA je šestletna samička afganistanskega hrta.)

TALULA. Ena minuta?

To je vse, kar mi pripada?

Ena ušiva minuta?

Kaj pa predigra?

Mislim, res ...

Koliko od vas bi plačalo tri tisoč dolarjev za eno minuto?

Bóli me šestnajst razstav ...

AVSTRALSKI KELPIE SPARKI (Navdih po resnični zgodbi)

(SPARKI je štirileten avstralski ovčarski pes, kelpie.)

SPARKI. Glejte, če se pa na kaj spoznam, so to ovce. Sem ekspert za ovce. Če bi bil človek, bi imel doktorat iz ovčjeslovja. Ovce so mi v krvi. Jem, pijem in sanjam ovce. Tako kot vi štejete ovce, ko poskušate zaspati, jaz to počnem ves čas. Vi vidite odejo, jaz vidim ovco. Vi vidite ovčjo kračo – saj veste, kaj mislim, ne?

Ovca bo vedno sledila čredi. Če ovca odtava po svoje, jo spravim nazaj k čredi. Precej lažje je goniti čredo kot posamezno ovco. Posamezno ovco je strah, ne ve, kaj bi naredila. Ovce so resnično sproščene samo v družbi drugih ovc. To je dejstvo.

Ko ovca odtava po svoje in je čreda še v vidnem dosegu, moraš samo k njej in se ji postaviti pred

obraz – vrnila se bo k čredi. Ko odtava nekaj ovc, jih poženeš v mini-čredo in jo usmeriš proti prvotni čredi. Preprosto.

Problem nastane, ko ni na vidiku nobene črede. Kot prejšnji teden ... bila je neka ovca za izvoz, ki je skočila z ladje in končala ujeta na blatnem nanosu, ki ga je od kopnine ločil ozek preliv. Zanimiv problem. Poženem se v vodo. Plavanje ni bilo preprosto, bilo je blatno in mrzlo, ampak srečno sem prispel na nanos in tam je bila ta ena sama mršava, drgetajoča in obupno umazana ovca. Nobene črede v bližini.

Ukazal sem ji okoli – kar pomeni na desno – in ovca je malo odskakljala, a zaplate ni hotela zapustiti. Ovce namreč plavajo, če morajo, vendar to ni njihova prva izbira. Šel sem do nje in jo malo uščinil in je šla do vode – a brez uspeha. Ni hotela v vodo.

Nisem vedel, kaj bi. Razen tega, da sem moral razmišljati kot ovca.

Rekel sem si, ovca se me boji – boji pa se tudi vode. Ne glede na to, kolikokrat bi jo še uščinil, k plavanju je s tem ne bom pripravil.

Kaj bi pa jaz naredil, če bi bil ovca? Torej, samo ena stvar je gotova – ovca bo sledila čredi. Ovca hoče biti z drugimi ovcami. In vedel sem, kaj je treba narediti.

Moj gospodar je verjetno postajal nestrpen, ker sem si moral vzeti čas, ampak ker ve, da poznam svoje delo, me niti enkrat ni poklical, čakal je, medtem ko sem jaz izpeljal svoj načrt ... Najprej sem šel in se – no, povaljal sem se v ovčjih kaccih. Hej, saj ni taka reč, saj so samo ovčji kaccji. Potem sem se postavil nekaj metrov stran proti zahajajočemu soncu. Najtežja stvar – to je bilo prvič v življenju – je bilo stati pri miru – jaz, avstralski kelpie, sem stal pri miru deset minut. In ne samo to, ves čas sem bil obrnjen stran od ovce, gledal sem v sonce in motno vodo.

In po desetih minutah je ovca čisto po ovčje pridirjala k meni.

Uprl sem se skušnjavam, vsemu svojemu znanju, in se nisem ozrl, samo počasi sem odkorakal v vodo in mirno plaval na obalo, ne da bi enkrat samkrat pogledal nazaj, zaupal sem v svoj načrt, in šele ko sem končno priplaval na obalo in šel proti tovornjaku, zapogledal okoli.

Moj gospodar je bil videti zaprepaden. Ampak ovca je bila tam – sledila mi je vso pot in prišla je iz vode, vsa blatna in uboga in bila je tik za mano, kot da sem njen najboljši prijatelj.

No, zato pa zdaj smrdim po kaccih. Ampak gospodar je rekel, da me bo po večerji okopal in hvala Velikemu psu, da me bo. In naj samo rečem: to pravijo, da je Avstralija jezdila na ovčjem hrbtu. A kje bi bile vse tiste ovce brez psa ovčarja? Vseповosod! Bravo, za ovčarja, ki je

pripravljen smrdeti po kakih za svojega gospodarja, za svoje imetje, za svoj narod ...

BEAGLE SHERLOCK

(SHERLOCK je štirileten beagle, ki dela na Mednarodnem letališču v Los Angelesu.)

SHERLOCK. Živijo, gospod! Na žalost dolga vrsta - glavna sezona je. Snežni viharji na vzhodni obali so povzročili célo zmešnjavo tu pri nas, v našem malem, s soncem prežetem koščku sveta. Prav lepo je danes! Štiriindvajset stopinj in nebo brez oblaka - precej vsakdanje za naše prijetne zmerne zime. Ampak vi ste pa iz Kanade, eh? Tam mora biti zdajle kot v filmu Nanuk z Arktike.

Kakor koli, gospod, razlog, da sem danes tukaj, je ta, da sem ponosen član MKZD-ja, ameriške Brigade beaglov - že od leta 1984 delamo tu na letališču v Los Angelesu. Na enaindvajsetih letališčih po vsej državi zasežemo 75.000 kmetijskih proizvodov na leto.

Zato prosim, ne bodite užaljeni, nisem tu zato, ker bi mislil, da ste prekupčevalec z drogami. Ne iščem drog, iščem hrano. MKZD - Ministrstvo za kmetijstvo Združenih držav. Naša glavna skrb so bolezni nog in ust. En sam velik izbruh hude bolezni in naše gospodarstvo bi lahko obstalo na mestu - in že zdaj je precej slabo. Se še spomnite, kako so morali v Veliki Britaniji pobiti vse tiste krave? Morali so vzeti tisto pištolo, ki ima kovinsko iglo, ki se spredaj zažene ven, in BUM, naravnost v glavo, in to je to - predstavljajte si, da bi morali to narediti z vsem našim govedom, gospod - desetletja bi trajalo!

Zato pa sem jaz tukaj, da povoham vašo prtjago. Ker če imate notri kaj hrane, kakšno meso ali sadje ali zelenjavo, je adjio. Ne more z vami čez mejo. In ugotovil bom. A veste, koliko čutnic za voh imate v svojem nosu, gospod? Pet milijonov. Veste, koliko jih imam jaz? Dvesto petdeset milijonov. Veste, koliko je 250 deljeno s pet? No, jaz tudi ne, ampak je hudičevo veliko. Zato pa vem, kaj je v tej torbi. Pravzaprav vem kar precej, zahvaljujoč tem 250 milijonom čutnic za voh. Na primer, vem, da se danes zjutraj niste stuširali ... ste se pa pošteno našpricali z deodorantom - z Old Spice, če smo natančni. Veste, gospod, temu pri nas rečemo »tuš iz konzerve«. Bolje se je zares stuširati, gospod, še posebej, če greste na letalo. Mogoče boste sedeli poleg simpatične gospodične. In ona bo to vedela. Samo pet milijonov čutnic za voh ima, ampak vedela bo, da ste si privoščili samo »tuš iz konzerve«.

Vem, da ste se zjutraj z nekom pozabavali in pri tem uporabili Ansellov kondom z okusom jagode in z rezervoarčkom nonoksinala-9 na vrhu. Prebrisano, gospod, saj vem tudi, da imate v vrečki iz duty freeja Channel številka 5, predvidevam, da za ženo, a? Bravo, gospod! In vem, da imate prihajaj, gospod. Na vašem mestu bi se pobrigal za to. Ni ravno privlačno za dame,

vi pa mi delujete kot nekdo, ki ni čisto ravnodušen do dam. Še en razlog proti tušu iz konzerve. Pokadite približno 15 cigaret na dan in na letalu ste popili pivo in dva viskija. Imate približno 38 let in za britje uporabljate gel Gillette z aloe vero in dodatkom vitamina E. Fina stvar. Moj vodnik uporablja istega. Po britju mu naredi kožo nežno in gladko.

Vse to je več kot očitno, gospod. In vem, kaj je v tisti torbi, gospod. Kaj ko bi torej stopili v sosednjo vrsto in povedali, kaj imate za prijaviti? Drugače bom sédel ob vašo torbo - in to vas bo spravilo v precejšnjo zadrego. In trenutno vam zadrega ne bi preveč koristila. Zakaj? Zaradi tistele gospodične. Stavim, da ste sedeli poleg nje. Gleda vas. Misli si »kako srčkan je tale gospodič s tem super simpatičnim beaglom«. Ampak če zdajle sedem k vaši torbi, boste iz srčanega možaka postali kriminallec, preden rečete »kexs«. Zato si naredite uslugo. Prijavite hrano. In dobrodošli v Združenih državah Amerike.

BELGIJSKI OVČAR ANDO

(Po resnični zgodbi)

(ANDO je osemleten policijski pes, belgijski ovčar. Govori z virginijskim, ameriškim naglasom.)

ANDO. Delam na roanoški policijski postaji, v zvezni državi Virginiji. Pri policiji sem že, odkar sem bil še čisto majhen. Mojemu partnerju je ime Mike Sikowski. Dober partner je. Vraga in pol sva že dala skozi, Mike in jaz.

Veliko stvari znam. Ne iščem eksploziva ali drog - to delajo moji kolegi beagli in hrti. Jaz lovim. Branim. Podrem vas na tla, preprečim približevanje, zastrašujem, stražim. Izurjen sem za napad. Če imate v roki pištolo, vas zgrabim za roko. Če zbežite, vam sledim in vas zgrabim za nogo. Potem ostanem pri vas in vam renčim v obraz. Nikamor ne boste šli, dokler ne pride Mike. Potem ste pa pečeni, gospod.

Pred kratkim sem prejel priznanje za odlično opravljeno delo. Ampak povem vam, da sem še vedno pretresen glede tega, kaj se je zgodilo. Povedal vam bom, kaj je bilo.

Bilo je to zadnjo zimo in Mike in jaz sva bila na nočnem obhodu. Veliko snega je bilo in počasi sva krožila naokoli. Mike je imel spredaj svojo termovko s črno kavo in jaz sem imel zadaj pri sebi toplo odejo. Bila je mirna in tiha noč. Bele ulice so bile zapuščene - nihče ni hotel biti zunaj v tako mrzli noči.

Več ur ni bilo nobenega poziva. Potem pa sva prejela enega. Bila je prijava sumljivega dogajanja - skupina na videz zapuščenih avtomobilov zgoraj na koncu Avenije Williija Maysa, slepe ulice v zloglasnem predelu mesta.

Mike je poklical in napolila sva se proti Williiju Maysu.

Gornji konec Williija Maysa je res temen. Dolga cesta vodi med dvema visokima blokoma in se konča s majhnim lokalnim parkom in igriščem. Naprej je gozd. V parku so včasih prekupčevali z drogami, ampak pred štirimi leti so izpraznili oba bloka, ki ju nameravajo porušiti, ko bodo mestne oblasti utegnile. Tako je to zdaj res opuščen del mesta.

Ker tu nihče več ne živi, so bili tudi snežni plugi precej površni, in trajalo je kar nekaj časa, da sva se prebila po ulici do konca. Zaradi tega sem bil še posebej pozoren, saj sem vedel, da če bi morala poklicati okrepitev, bi jih sneg upočasnil. Mike in jaz bi bila sama na tej nalogi.

Ko sva se približevala koncu ulice, sva videla vedno več avtomobilov, parkiranih na obeh straneh ulice. Večinoma škatle, prave stare rjaste kripe – zelo me preseneča, da so zmogle navzgor po ulici v tem snegu. Morda so bile tam že več tednov. Ampak veliko jih je bilo – morda ducat, težko je bilo natančno videti. Bila je samo bleda mesečina, ulične svetilke so bile v tem delu ulice ugasnjene – varčevanje – in Mikovi žarometi so bili pravzaprav vse, kar sva imela.

Mike je tesno privil pokrov na svoji termovki in jo položil pod sedež. Natančno sem vedel, kaj to pomeni – da je tudi on v popolni pripravljenosti.

»Kako si, partner?« je vprašal. To je pomenilo, da naj bom pripravljen. Samo enkrat sem se oglasil, da sem mu dal vedeti, da mu krijem hrbet.

Na koncu ulice sva se ustavila. Pred vhodom na igrišče je ležal velik kup snega. Mike je za trenutek obsedel pri miru, poskusil je videti preko kupa, a na drugi strani je bilo preprosto pretemno.

»Dobro, partner,« je rekel in potrepljal po sovoznikovem sedežu. Skočil sem naprej in pripel mi je povodec. Zdaj sva bila oba v popolni pripravljenosti.

Mike je odprl vrata avtomobila in izstopila sva. Mraz je rezal do kosti in sprva sva lahko slišala le zavijanje vetra. Mike si je odpel tok za pištolo in podala sva se proti kupu snega, oba v stanju popolne pripravljenosti. Previdno sva ga preplezala.

Takrat sem zaslišal:

Psi.

Povlekel sem povodec.

»Kaj je, partner?« je zašepetal Mike. Povlekel sem in ga začel voditi preko kupa snega, čez igrišče in naprej proti gozdu –

– in takrat je tudi on zaslišal. Pse, renčanje – veliko psov. In ko sva se približevala robu gozda, je postajalo vse glasneje – renčanje in lajež –, in potem človeški glasovi, moški glasovi, v velikem navdušenju, kričali so, navijali ...

»Kristus,« je zavzdihnil Mike.

Tam, med drevesi, na čistini malo naprej je gorel ogenj, in v bližini je stala skupina kakšnih dvanajstih moških v širokem krogu –

– in med stoječimi moškimi postavami sva videla dva pitbula, priklenjena na drogova, ki sta trgala meso drug z drugega.

In stekla sva po snegu med drevesi proti skupini in Mike je izvlekel orožje, in ko sva se bližala skupini, sva se ustavila in Mike je zavpil: »Policija – stoj!« In moški so se obrnili in pogledali proti nama, medtem ko sta se psa še vedno borila, in začeli so bežati.

»Pojd, fant!« je rekel Mike in odpel moj povodec in pognal sem se v naskok. Najbližji moški je bil ogromen, oblečen v debel rdeč in črn plašč in ogromne škornje. No, to je pa tisto, kar je pozimi problem – vsi ti ljudje nosijo debele usnjene škornje. Zato sem se pognal više in ga skozi kavbojke zgrabil za mišico v mečih – nikoli več ne bo hodil, kot je doslej – in obležal je. Na hitro sem mu zalajal v obraz in ga na smrt prestrašil, nato sem sledil manjšemu moškemu z zeleno kapo. Moral je slišati, da se mu bližam, ker se je obrnil, in ko sem se pognal v skok, je zakrillil in zgrabil sem ga za roko. Oba sva padla in kaznoval sem ga še dodatno – zagotovo ne bo nikoli več pisal –, ko pa sem se pognal naprej, sem ga za dobro mero še s kremplji opraskal po obrazu. Do takrat mi je pogled na oba psa, ki sta se borila, in na tiste tipe, ki so stali okrog in navijali, res prišel do živega, zato sem za tretjega izvedel poseben manever – zgrabil sem njegovo desno roko, medtem ko je bežal, in je nisem izpustil. Odnesel sem dva prsta tej barabi in dobil je tri leta za zlonameren napad na živali, eno leto za pasje boje in šest mesecev za upiranje aretaciji. Naj crkne.

Oba moja druga dva ulovljena sta bila obsojena in Mike je ujel še nekaj drugih moških, ki so padli, medtem ko so bežali. Pet aretacij, tri obsodbe – ni slabo. In kot pravim, so naju oba zelo pohvalili.

Ampak ko sva šla nazaj k pitbuloma, sta se še vedno borila. Začel sem lajati nanju, a nista nehala. Nobeden od policistov si ju ni upal ločiti in morali smo počakati na fante iz specialne enote za živali, da so ju ustrelili z uspavalom. Bila sta raztrgana – dobesedno pohabljena – in Mike mi je povedal, da so jima dali uspavalni injekciji skoraj takoj zatem.

Hude stvari sem videl to zimo. Ampak to spada k službi. Ponosen sem, da sem lahko član roadoške policijske postaje v zvezni državi Virginii in partner Mika Sikowskega. Zanj bi dal življenje. On bi dal življenje zame. To pomeni biti partner. Dober tim sva.

ČIVAVA ČILI

(ČILI je triletna čivava [ženskega spola].)

ČILI. Moj bog. A lahko verjamete? Triksi ne govori z Belakorto. Spet. Mislim, pa šele pred mesecem dni, ali kaj takega, sta se pobotali. In zdaj imata tihe dneve – spet. In ko Triksi utihne, utihne. Tudi besedice ne spregovori.

Vas zanima, kaj se je zgodilo? Moj bog! Bilo je takooooo napeto! In nobene zveze ni imelo s prejšnjim tednom. Bila je absolutno Belina krivda. Se mi zdi. Hočem reči, Bela ni imela pravice, da je bila taka psica na tisti zabavi. Mislim, no, a jo je mogoče imela? Saj Triksi ni bila kriva, če se je pripeljala s svojim lastnim avtomobilom. Tako je zdaj pri njej. To ji zdaj pripada. Tale Bela je lahko prava psica.

Saj ne, da Triksi ni nikoli taka psica! Lahko je prava psica na celi črti. Na primer, oni dan na premieri moje gospodarice, ko smo stopali po rdeči preprogi, Triksi in njena gospodarica, pa jaz in moja, no, je bila Triksi tako v nulo zrihtana, da je – bože mili – prišla v vse časopise! Ampak bil je film moje gospodarice! Moja gospodarica je jokala zaradi tega. Moj bog, kakšna psica je lahko Triksi.

Ampak, kakor koli, koga briga vse to – povedati vam moram za tega postavnega samca, ki sem ga že nekajkrat opazila pred trgovino Luis Vuitton na Rodeu Driveu. Ful je seksi. In miščast in ima zlato ovratnico – zažiga, ej! Mislim, total zažiga!

In mislim, da me je opazil! Ampak se dela, da je skuliran. Ker, no, razumete, total zažiga ... Mislim, da bi lahko bil z ulice.

Ta psica Triksi ... če bi me videla z njim, to bi ji dalo vetra.

ANGLEŠKI HRT (po imenu) BISTROUMNIK (Tretji del)

BISTROUMNIK. Zadeve niso šle čisto po mojem načrtu, da bi ujel tistega neumnega zajca.

Takole je bilo: naslednjič, ko me gospodar nekaj dni ni nahranil, ampak mi je kar naprej prigovarjal: »Ulovi zajca, ulovi zajca, ulovi zajca.« sem vedel, da je prišel dan, da ujamem tistega butastega zajca. Da uporabim svoj mojstrski načrt in ubijem tistega mutastega zajca.

Ampak stvari so šle rahlo narobe. Prekleti zajec!

Čakal sem v ogradi, potem se je vse odprlo in bil je spet tisti zvok in – ne boste verjeli! – tam je bil ta preklemani zajec! In spet je začel bežati proč od nas! Neumni zajec! Ampak jaz sem imel načrt ... nekaj časa sem dirjal, ampak ta presneti zajec je bil spet pred nami vsemi. In ko smo prišli enkrat okoli, sem se ustavil in čakal tistega zajca. Samo stal sem in ga čakal. No, pa je prišel

spet okoli – in pognal sem se v naskok in z zobmi zgrabil tistega infantilnega zajca za nogo –

– in ni se ustavil! Ljudje božji, to mora biti en zaguljen zajec, ker je kar naprej tekel, mene pa je vleklo za njim.

Poglejte, vso kožo po trebuhu mi je ogulilo in nogo imam zlomljeno! Vse me grozno boli. Tudi gospodar je zelo sovražno nastrojen do mene, sploh ne ravna z mano kot po navadi.

Jebenti, enkrat bom ujel tega neumnega zajca, in ko ga bom, ga bom pa res razmazal!

LABRADOREC SAMSON (Navdih po resnični zgodbi) (SAMSON je zelo star labradorc.)

SAMSON. Več kot pet let sem že hodil v Čarlijev bar, ko se je pojavil Bluey.

Vedno je bilo enako, praktično od takrat, ko sem bil še mladiček. Moj gospodar – zelo tih, visok možak – me je jemal s sabo zadaj na tovornjaku in jaz sem mu pomagal pri delu. No, pravzaprav sem čuval stvari na tovornjaku, medtem ko je delal. Imel je vse sorte stvari na tovornjaku – nič za pojest, kaj sem se zadržal zunaj na pločniku, in potem, če se je kdo od ljudi kadar koli približal tovornjaku, sem ga pošteno nalajal, in se je obrnil. Dobro sem opravljal svoje delo.

Potem sva vsak dan po koncu dneva prišla domov in parkiral je tovornjak, potem pa sva šla peš do Čarlijevega bara. In moj gospodar je šel noter, jaz pa sem se zadržal zunaj na pločniku, in potem, čez kako uro in pol, je prišel ven in sva šla domov.

To je bilo življenje. Rad sem imel pločnik pred Čarlijevim barom. Vse sem poznal, vse prijatelje svojega gospodarja. Rekli so mi zdravo, ko so prišli, rekli so mi adijo, ko so šli. Pogosto so me pogladili ali popraskali. Neka gospa me je zmeraj požgečkala po trebuhu.

Ko sem postajal starejši in počasnejši in ko so moje noge in hrbet začeli bolehati za artritisom, sem potreboval več časa, da sem prišel do Čarlijevega bara. A moj gospodar me nikoli ni pustil doma. Še naprej me je jemal s sabo v bar, le da je hodil počasneje.

Kmalu je trajalo po pol ure, da sva prišla peš do Čarlija, isto pot, ki nama je nekdaj vzela pet minut. Ni bilo važno. Moj gospodar je pač pokadil cigareto ali dve po poti. Se vedno sva šla peš v bar vsak dan v letu. Tudi če je deževalo, je pač oblekel svoj široki plašč in šel z mano pol ure v vsako smer.

Torej sem bil najbrž že star, ko se je pojavil Bluey.

Tudi on je bil star. Nikoli prej ga še ni bilo pred Čarlijem in tisti prvi dan sva se oba držala na varni razdalji. Očitno sta se on in njegov

JACK RUSSELL TERRIER (po imenu) JACK (Drugi del)

gospodar priselila v sosesko, saj je sčasoma začel tja prihajati tja vsak dan ob istem času - kot jaz.

Postala sva prijateljca. Začela sva skupaj poležavati in se sprehajati po pločniku pred Čarlijevimi barom in kmalu so naju vsi prijatelji obeh najinih gospodarjev začeli pozdravljati skupaj, rekli so nama »Samson in Bluey« ali »Bluey in Samson«.

Postala sva prava tovariša.

Ko sem postajal starejši, sem vedno slabše videl. Nisem se mogel več voziti na tovornjaku. A vseeno sva še vedno vsak dan šla v bar. In Bluey je bil vedno tam in vedel sem, kje sem, in tudi ko sem popolnoma oslepel, sem še vedno pravil, da je to čudovito življenje, ki sem ga delil s svojim gospodarjem na sprehodu do Čarlijevega bara in nazaj, in z Blueyjem, ki me je čakal pred barom na pločniku.

Potem pa me nekega dne moj gospodar ni peljal do Čarlijevega bara. Z dela se ni vrnil domov. In rekel sem si, no, ja, verjetno je šel kar po delu do Čarlijevega bara, brez mene.

Ampak ko ga ni bilo domov več dni, sem si rekel, da je verjetno odšel za vedno. In kljub temu da nisem več videl in niti več prav dobro vohal in da nisem mogel niti več prav hoditi, sem si rekel, no, če sem izgubil gospodarja in če bom tako in tako umrl, se bom vsaj poslovil od Blueyja.

In sem se odpravil peš proti Čarlijevemu baru.

Rad bi vam rekel, da mi je uspelo priti do Čarlijevega bara, ampak mi ni. Menda je bil nek motor, ki me je zbil.

Hvala, doktor, za vse, kar ste naredili zame, ampak to mi ne bo več veliko koristilo, zdaj, ko ni več mojega gospodarja. Star sem že. Moje čas je prišel.

Ampak, bi lahko vseeno nekaj storili zame? Bi lahko šli potem, po službi, do Čarlijevega bara in dali mojo ovratnico Blueyju? To bi mu bilo všeč.

DINGO MUNGA

(Precej zvesto povzeto po resnični zgodbi.)
(Munga je star dingo. Pije pivo. Kar nekaj časa traja, preden spregovori.)

MUNGA. Ja, jaz sem bil.

Kot da ne bi bil.

Kaj, a ste res mislili, da je bila ona? Tu zunaj?

Vpričo vseh teh ljudi?

Kako ste lahko to mislili?

Seveda sem odnesel tistega dojenčka.

JACK. Hej! Še vedno ste tu! Spomnim se vas - vi ste mi dali hrano!

(JACK izvede nekakšno »izrazno točko ob hrani«.)

Mater, kako bi zdajle naskočil eno nogo! Kdo hoče, da mu naskočim nogo? Dajmo, dajte mi nogo, pa jo bom naskočil! Dajmo! Nekdo naj potrese z nogo! Dajmo! Čakajte, resno mislim. Dajmo! Ne morem si pomagati. Zdajle moram naskočiti eno nogo! Drugače ne morem živeti naprej. (Nazadnje je nekdo iz publike pripravljen ponuditi svojo nogo za naskok. JACK jo naskoči na kratko in vročično.) No, to je že boljše. Veliko veliko boljše. Ko vseka tista potreba, je ne moreš kontrolirati. Moram se olajšati. Oh, ne! Napad ENERGIJE! (Vročično teka po odru, skače, se kotali, se odbija od sten.) Fju! Pa sem spravil to ven! Ko pride, pride močno. Totalno močno. Ne moreš se kontrolirati. Ups! Še enkrat! (Ponovno steče naokrog.) Ah. Je že boljše. To sem potreboval. Ampak se ne bi branil enega naskoka noge na hitro. Ali pa hrane! Bogme, nekaj bi pojedel. Kdo ima hrano? Dajmo! Dajmo! Dajmo! (Končno dobi nekaj hrane - kar koli, morda vsaj kak tic-tac - od nekoga iz publike.) Ah. Aha! Pa te imam! A ne veš, da se nikoli ne hrani bevsakjočega terierja? Zdaj si gotov. Ni več upanja zate. Zdaj bom prišel še po več in edini način, da me utišaš, je, da ME SPET NAHRANIŠ. Pa te imam!

Hju.

Ampak, resno, poslušajte ...

KDO JE ZA NASKOK? Dajmo! Dajmo! Ah, pozabite - morda pozneje. Podgana! *(Šine pod sedeže ali v zaodnje. Vrne se s podgano v ustih.)* Imam jo! Kdo jo hoče? Dajmo! Za vas sem to naredil, vi ste me vzredili, da jih lovim, kdo jo hoče? Menda je ne bom zdaj požrl, ali kaj? Dajmo! *(Končno jo nekdo iz občinstva vzame. Velika napaka.)* Priboljšek! Priboljšek! Dajmo! Prinesel sem vam podgano, zdaj pa mi dajte priboljšek! *(Nekdo iz občinstva mu da sladkorček ali pa si ga mora izposoditi od koga drugega iz občinstva.)* Hvala. To sem si zaslužil. Prinesel sem vam podgano!

Aaa ... Zelo bi mi prijalo, če bi me kdo popraskal po hrbtu. Ali po trebuhu! Jaaa, po trebuhu! Kdo je za praskanje po trebuhu? Dajmo, dajmo, popraskajte me po trebuhu!

(Nekdo iz občinstva popraska JACKA po trebuhu. JACK se zvija in hihita, kot da bi ga žečkal, potem nekontrolirano lula v zrak in po občinstvu.)

Ups, moram iti, se vidimo! *(Med bevskanjem steče z odra.)*

Konec igre

Dodatek:

Dve psički

(Opomba: Talula in Čili lahko igrata tudi ženski igralki v kakšni produkciji, kjer imata spola posebno vlogo.)

ZLATA PRINAŠALKA MEGI

(MEGI je petletna zlata prinašalka.)

MEGI. To življenje. Tako čudno je.

Ena od stvari, ki so v življenju resnično čudne, so psi – saj veste, fantje. Tako težko jih pogruštaš! Spominjam se, kako nagnusni so se mi zdeli, ko sem bila še mlada psička. Vedno so lulali na vse. V naši ulici je živel nek pes, mešanec, po imenu Bin Bin. Skoz mi je delal sranje. Kar naprej je hodil k ograji – k moji ograji, okrog mojega dvorišča – in lulal nanjo! Pohitela sem k ograji in lajala nanj, da bi mu rekla, naj lula na svojo prekleto ograjo, ampak on je samo dvignil tace in spustil dolg curek! Jaz nisem nikoli lulala na njegovo ograjo. Jaz tega ne bi naredila.

Včasih sva bila z Bin Binom istočasno spodaj v parku in vedno je prišel do mene in me hotel izkoristiti. Kako napadalno! Odmaknila sem se stran od njega, on pa je še kar naprej poskušal, me zasledoval, poskušal doseči svoje, me zasledoval, poskušal doseči svoje, me zasledoval ... Včasih je prišel okrog, no, pred mene, izstrelil svojo malo šminko na dan in mi jo poskusil dati v usta! Ogabno!

Potem pa se je nekega dne zgodilo nekaj resnično čudnega. O tem nisem še z nikomer govorila, ampak vi se mi zdite dobri poslušalci in vedno sem si želela olajšati dušo ... Nekega dne sem – popolnoma iz nič – naenkrat začela čutiti najbolj nenavadne stvari. Najprej samo nekakšno ščemenje. Nato sem – ne znam pojasniti – začela misliti na Bin Bina ... v zelo pozitivni luči. Nekega jutra sem se zbudila z gromozansko željo, da bi prišel naokrog in se polulal na mojo ograjo. Potem pa sem si želela, da bi šla v park, kjer bi on potisnil ven svojo rdečo raketo in mi jo dal, v pasjem položaju ... Vem, ja, malo mi je nerodno govoriti o tem ... hočem reči, res sem komaj prenašala Bin Bina. Ampak ta občutek ni hotel stran! Res sem si želela, da bi me vzel od zadaj, kot da sem njegova mala psica.

Mislila sem, da bo občutek minil, ampak ni. Ostal je. Ves dan se nisem mogla zbrati, samo hodila sem v krogu, bila rahlo razdražljiva in mislila na Bin Binov mali rdeči dolgin in kako bi ga bilo imeti v sebi. Poskusila sem zadremati na soncu, poskusila sem gristi svojo račko, poskusila sem s praskanjem in z raztegovanjem, ampak nič ni pomagalo.

Ko je moja gospodarica končno prišla domov, sem šla noter in začela lajati, da bi ji povedala, naj me pelje v park. Navadno greva šele kako

uro zatem, ko pride domov, tokrat pa nisem mogla počakati. Razmišljala sem samo: »Kaj če se z Bin Binom zgrešiva?« Zmešalo se mi bo!

Moja gospodarica je morala imeti naporen dan, ali kaj takega, kajti ni me takoj peljala v park, kljub temu da sem ves čas lajala nanjo. Tokrat bi mi lahko pomagala. Ne zahtevam veliko! Nazadnje je zakričala name, tako da sem si rekla, da bo bolje, če jo pustim, da se malo ohladi. Šla sem ven in poskusila potrpežljivo počakati pri vratih, v meni pa je kar vrelo!

Končno sva šli v park, ampak Bin Bina ni bilo. Tudi nobenega drugega psa ne. Tekala sem okoli, ga iskala in lajala in lajala, ampak ni prišel. Potem me je moja gospodarica peljala domov.

Tisto noč nisem mogla spati. V mojih mislih je bil samo Bin Bin in Bin Binov bingeljček.

Naslednji dan sem ubrala drugačno strategijo s svojo gospodarico: sledila sem ji in jo gledala s svojim potrebnim pogledom. To je takoj delovalo, saj me je odpeljala v park kakih deset minut zatem, ko je prišla domov.

Prišli sva v park in Bin Bina ni bilo tam. Čakala sem, da me bo moja gospodarica spustila s povodca, ampak je očitno pozabila. Potem sta prišla Bin Bin in njegov gospodar! Prišla sta blizu in Bin Binov gospodar se je sklonil, da bi Bin Bina spustil s povodca, potem pa – kaj se je zgodilo? Moja gospodarica je nekaj rekla Bin Binovemu gospodarju in on je nekaj rekel njej in oba sta se zasmejala in on ni spustil Bin Bina s povodca! In potem je začel vleči Bin Bina proč! In bilo je več kot očitno, da je Bin Bin želel priti k meni, ker je vlekel za svoj povodec in jaz sem vlekla za svojo, ampak najina gospodar in gospodarica sta naju preprosto samo povlekla narazen in se smejala. Mučiteljaj! Sadista!

Zatem tri dni nisem šla zraven v park, sam bog vedi, zakaj. Potem pa so kar naenkrat moji občutki naklonjenosti do Bin Bina splahneli. Naslednjič, ko sva bila skupaj v parku, sva bila oba spuščena, ampak ko je Bin Bin poskušal dati svojo stvar vame, sem se samo odmaknila. Nisem je več hotela.

Življenje je teklo naprej. Bin Bin se je včasih polulal na mojo ograjo in hotel doseči svoje. Nisem mogla verjeti, da sem si kdaj to želela. Zdel se mi je ena sama nadloga, kakršna je od nekdaj bil.

Potem, več mesecev pozneje, se je občutek vrnil. In točno tisti trenutek me je moja gospodarica spet nehala voditi v park. Potem pa se je zgodilo nekaj nenavadnega.

Nekega dne je moja gospodarica ostala doma, neki drugi pes in njegov gospodar sta prišla k nam in ta pes je bil povsem podoben meni, za razliko od roza stvarce. In pustila sta naju sama na vrtu in moja gospodarica in gospodar tega psa sta se smejala, ko sta naju pustila sama. In

rekla sem si, jebiga, če ne morem imeti Bin Bina ... In bilo je prav prijetno, čeprav malo na hitro ... Potem, malo pozneje, je ta pes odšel in nikoli več ga nisem videla.

In tisto noč se mi je prvič v življenju uspelo prebiti čez ograjo in šla sem do Bin Binove hiše, in bilo je lepo, kot sem si le lahko predstavljala.

In potem, pozneje, sem skotila in vse se je uredilo.

Moji mladički so bili čudoviti. Bili so najlepši psički in psičke na svetu. Pet jih je bilo in vsem sem dala imena: Bin Bin mlajši, Bin, Bino, Binca in Biba. Bin Bin mlajši, Bin in Bino so bili psički/samčki/fantje, Binca in Biba pa sta bili psički in vsi so bili nekoliko podobni Bin Binu in nekoliko meni. Noge in postavbo so imeli precej po meni, ampak njihovi obrazi in ušesa so bili majhne različice Bin Bina in vsakokrat, ko sem jih pogledala, kar je bilo kar naprej, sem ljubeče pomislila na Bin Bina in najino noč, ki sva jo preživela skupaj.

Preživljali smo čudovite dneve in čudovite noči. Moja družinica je večino časa prespala in jokali so in sesali in rasli in se privijali k meni in plezali po meni in drug po drugem in ljubila sem jih in se počutila kot najpomembnejša psička na svetu.

In potem je nekega dne moja gospodarica pripeljala ven neke ljudi - celo družino, ljudi, ki jih še nikoli nisem videla, dva starejša, ki sta se pričkala in prepirala, in dva mlajša, ki sta vreščala in se cmerila in sta bila zelo zelo neprijetna. In strmeli so v mojo družino in vreščali in zganjali strašen hrup in kar naenkrat se je moja gospodarica sklonila proti nam in pograbila Binco in jo odnesla noter.

No, moja gospodarica je že kdaj prej odnesla katerega od mojih mladičkov noter, a jih je vedno prinesla nazaj po nekaj urah. A tokrat se je že znočilo in Binca ni bilo nazaj.

Vsi smo jokali, vso noč.

Nekaj dni pozneje je prišlo v hišo še nekaj ljudi in moja gospodarica jih je pripeljala ven k nam. Tokrat sem vstala in jim pokazala zobe in začela lajati. Potem pa me je gospodarica - moja draga gospodarica! - privezala na mojem lastnem dvorišču in vlekla sem povodec in lajala in lajala, medtem ko so tisti ljudje odnesli Bina in Bibo! In jaz sem lajala in vlekla za povodec, a ničesar nisem mogla storiti.

A tisto noč, v globoki temi, sem vedela, kaj moram storiti.

Bilo je lahko, vsaj po eni strani. Moja malčka sta bila čisto tiho. Verjetno sta vedela, da je to bolje za njiju, kot da bi odšla nekam stran, daleč od svoje družine. Samo legla sem nanju in ju pokrila, dokler nista bila za zmeraj na varnem. Zatem sem jokala. A vedela sem, da sem storila prav. Mama ve.

Od takrat je moje življenje mirno. Enkrat sem bila pri veterinarju in od takrat nisem več marala za Bin Bina, tako ali drugače. Še vedno kdaj pa kdaj pride, vendar ne lula več na ograjo. In ob popoldnevih, spodaj v parku, pride do mene in pogledava se, ampak to je bolj ali manj vse.

PUDLICA POLONCA

(POLONCA je triletna pudlica.)

(Pleše naokrog, po možnost v zelo lepi baletni oblekici.)

POLONCA. Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

Pogledjte me!

POGLEJTE ME!

POGLEJTE ME!

POGLEJTE ME!

POGLEJTE ME!

Gojmir Lešnjak Gojc, Klemen Slakonja, Nenad Nešo Tokalič

Gojmir Lešnjak Gojc

Klemen Slakonja

Nenad Nešo Tokalić

Klemen Slakonja

Gojmir Lešnjak Gojc

Nenad Nešo Tokalić

Nenad Nešo Tokalić

Gojmir Lešnjak Gojc

Klemen Slakonja

Delo Mestnega gledališča Ptuj omogočajo

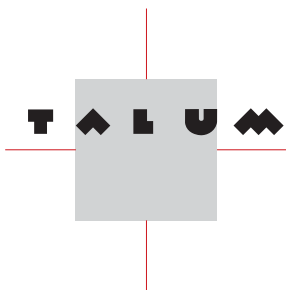

MESTNA OBČINA PTUJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Pokrovitelj sezone 2015/2016

Lahkota prihodnosti

Mestno gledališče Ptuj-Ptuj City Theatre

Slovenski trg 13, 2250 Ptuj, Slovenija

Telefon 02 749 32 50

(tajništvo in blagajna)

Telefaks 02 749 32 51

Elektronska pošta info@mgp.si

www.mgp.si

Peter Srpčič, direktor

peter.srpcic@mgp.si

Ana Strelec Bombek, koordinatorica in organizatorica kulturnega programa

ana.strelec@mgp.si | organizacija@mgp.si

Petra Kurnik, pisarniška referentka

tajnistvo@mgp.si | info@mgp.si

Simon Puhar, lučni mojster in vodja tehnike

simon.puhar@mgp.si | tehnika@mgp.si

Andrej Cizerl Kodrič, odrski mojster

andrej.ck@mgp.si | tehnika@mgp.si

Irena Meško, scenska manipulantka

tehnika@mgp.si

Danijel Vogrinec, tonski mojster

danijel.vogrinec@mgp.si | tehnika@mgp.si

Člani Sveta zavoda Mestnega gledališča Ptuj: Lidija Majnik (predsednica), Franjo Rozman, Peter Pribožič, Robert Križanič, Simon Šerbinek, Branka Bezeljak, Simon Puhar

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure) in uro pred predstavo. O morebitnih spremembah programa vas bomo obvestili v dnevnem časopisju, po elektronski pošti ali na spletni strani Mestnega gledališča Ptuj.

Za gledališče Peter Srpčič

Lektor Simon Šerbinek

Uredila Ana Strelec Bombek

Fotografije z vaj Boris Voglar

Tisk Tiskarna Ekart

Ptuj, april 2016

Izdaja Mestno gledališče Ptuj

Uprizoritev 4

